

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 31859-06-16 י.ט. ואח' נ' א.צ.

לפני כבוד השופט יאיר דלוגין

התובעים:

1. י.ט.

2. ש.ט.

ע"י עו"ד אירית ינקוביץ ועו"ד עדי מרקוביץ

נגד

הנתבע:

א.צ.

ע"י עו"ד שלומי וינברג

פסק דין

לפניי תביעה כספית בסך של 2,500,000 ₪, שעניינה פיצוי בגין לשון הרע ופגיעה בפרטיות, עקב פרסומים שביצע הנתבע בזדון ואשר פורסמו על ידו, כך שנחזו להיות פרסומים שבוצעו על ידי התובעים עצמם או אחרים.

רקע

1. התובעים מתארים את עצמם כבני זוג נשואים מזה 41 שנה, מבוססים כלכלית, דתיים, המשתייכים לעדה הבודהית. התובע הנו חבר בבורסת היהלומים, איש עסקים מזה 30 שנה, חזן בבית כנסת ומוכר בקרב הקהילה הבודהית באזור פ"ת. שניים מתוך ארבעת ילדיהם של התובעים נפטרו, שניהם בעקבות נסיבות בריאותיות.

2. הנתבע, נשוי, אב לארבעה ילדים, העובד בחברת חשמל, כמנהל מסד נתונים. אבי הנתבע, הנו אחיה של התובעת.

3. במשך שנים ארוכות היה קיים סכסוך חריף ביותר בין אבי הנתבע ולבין התובעת, בקשר לטיפול באמם. לטענת הנתבע, במסגרת סכסוך זה, הגישו התובעת ואחיותיה בחודש אוקטובר 2010 או בסמוך לכך, תלונה בפני רשויות הרווחה בעיריית פ"ת, על כך שאבי הנתבע מזניח את אמם ונוהג כלפיה באלימות. התובעת עצמה טוענת כי אבי הנתבע "כלא" את אמם במשך 17 שנים בדירתה (הקטנה) ולא אפשר לה ולאחיותיה או לאחרים לבקר אותה או לטפל בה.

4. בהמשך התרחב הסכסוך לעניין ירושת ההורים, עת הגיש אבי הנתבע בקשה לצו קיום צוואת ההורים והתובעת התנגדות לבקשה זו, בין היתר בטענה כי מדובר בצוואה מזויפת. במסגרת הליכים אלה, שהתקיימו בבית המשפט לענייני משפחה, אף האשימה התובעת את

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 31859-06-16 י.ט. ואח' נ' א.צ.

אבי הנתבע בכך שאנס אותה בילדותה והצדדים החלו להטיח אחד בשני האשמות למכביר גם בעניינים אחרים.

5. די לצטט מובאה אחת מתוך מספר מובאות המופיעות בהקשר זה בפסק דינו של בית המשפט לענייני משפחה, ביחס לאופיו של הסכסוך, כדי להבין את חומרתו ועד כמה פרצו הצדדים כל גבול ביחסים שביניהם: **"בשל היריבות הקשה בין הצדדים אופיין ההליך מראשיתו ועד סופו בהעלאת האשמות חמורות והדדיות אודות מעשים פליליים לכאורה של מי מהצדדים בגין הלבנת הון, העלמת מיסים, ביצוע מעשים מגונים, התנהגות אלימה ועבריינית, ביצוע מעשים פליליים..."** (ס' 52 לפסק הדין בת"ע 44563-07-12, במסגרתו דחה בית המשפט את התנגדות התובעת לבקשת אבי הנתבע לקבלת צו קיום לצוואת ההורים המנוחים-נספח 1 לתצהיר העדות של הנתבע).

6. עקב הסכסוך המשפחתי הנ"ל והדברים שייחסה התובעת לאבי הנתבע במסגרת משפט הירושה שהתקיים, אותם כינה הנתבע "רצח אופיי", לא יכול היה עוד הנתבע לעמוד בכך והוא גמל בליבו לפגוע קשה בתובעים.

7. לטענת התובעים, במהלך התקופה יולי 2010 – אוגוסט 2012, הם הוטרדו בכל שעות היום והלילה בטלפונים. בדיעבד, הסתבר כי הדבר נבע ממודעות שונות שפרסם הנתבע בשם כביכול באתרי אינטרנט שונים. משלא פסקו הטלפונים, פנו למשטרת ישראל.

8. משלא הועיל הדבר ולא נמצא הגורם האחראי, שכרו שירותי חוקר פרטי. בעקבות כך, הסתבר כי הנתבע התחזה לתובעים ופרסם מודעות שונות בשם. בנוסף, הנתבע שלח שני מכתבים מקוונים לרשויות הרווחה, שנחזו להיות חתומים, האחד, על ידי ח.ט., בנם של התובעים, והשני, על ידי חתנם, א.ל., בהם השניים מאשימים את התובעים בהזנחת הטיפול בבנם י.ד.ט. ובנקיטת אלימות קשה כלפיו.

9. בעקבות כך, הגישו התובעים תלונה במשטרה כנגד הנתבע. הנתבע נחקר במשטרה ביום 17.11.13, הודה בכל המעשים המיוחסים לו, הביע חרטה והתנצל על כך מספר פעמים במהלך חקירתו (ראה הודעתו במשטרה - נספח 5 לתצהיר התובע).

10. בחודש יולי 2014 הוגש כתב אישום (ת.פ. 50346-07-14) כנגד הנתבע (נספח 3 לתצהיר התובע), בגין התחזות לאדם אחר במטרה להונות ובגין הטרדה באמצעות מתקן בזק וזאת עקב סדרה של מעשים, שעיקרם פרסומים שפרסם הנתבע ושנחזו להיות פרסומים מטעם התובעים ואחרים כמפורט להלן: (1) פרסום מודעה באתר הכרויות ששמו LOVE ME, שלפיה התובעת גרושה ומחפשת גברים להיכרות רומנטית; (2) פרסום מודעות באתרי אינטרנט למכירת דירת התובעים ולהשכרת דירה אחרת שלהם; (3) משלוח מכתב

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 31859-06-16 י.ט. ואח' נ' א.צ.

למחלקת הרווחה של עיריית קרית אונו, הנחזה להיות מכתב של בנם של התובעים, לפיו הוא מתלונן על כך שהוריו מזניחים את אחיו, שסובל מפיגור שכלי ומשלוח מכתב דומה, שנחזה להיות חתום על ידי בעלה לשעבר של בתם של התובעים; (4) משלוח פקס לחברת אורנג' בבקשה לנתק את מספר הנייד של התובע וכן בקשה לניתוק מספרי טלפון של התובעים דרך אתר אינטרנט ששמו NETEK.

11. בהכרעת הדין שניתנה בעניינו של הנתבע ביום 11.10.15, נקבע, על פי הודאתו, כי ביצע את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום כמפורט לעיל וזאת מבלי שהורשע, תוך שנגזר עליו לבצע של"צ בהיקף 180 שעות. כן נגזר עליו לשלם פיצוי של 3,000 ₪ לכל אחד מהתובעים.

12. ביום 9.12.15 שלחה בתם של התובעים, עו"ד מ.ט., בשם התובעים, מכתב, שמוען ללא פחות מחמישה גורמים שונים בחברת החשמל, מקום עבודתו של הנתבע, אשר מיידע את החברה אודות כתב האישום וגזר הדין, המטיח בנתבע מעשים נוספים (שלטענתו לא היו ולא נבראו) ואשר דורש מהחברה, בין היתר, לפרט כיצד קודם הנתבע בתפקידו בחברה, חרף התנהלותו.

13. ביום 24.12.15, פורסמה כתבה באתר "מאקו", שהתובעים עצמם יזמו ואשר בה מסופר על התנהלות הנתבע בנושא פרסום מודעות על השכרת דירה ומכירת דירה וכן פרסום באתר ההיכרויות. הכתבה לא חשפה את שמו של הנתבע, אשר כונה בה א' ממרכז הארץ בן 38 איש מחשבים בכיר בחברת החשמל. התובעים כונו "הדודים". עם זאת, נכתב שהדוד הוא יהלומן וכן פורסם שמה המלא של מי שהוגדרה בכתבה כעו"ד של התובעים, מ.ט., ששלחה לחברת החשמל את המכתב בשם, אולם ללא אזכור הקשר המשפחתי בינה ולבין התובעים.

14. בחודש יוני 2016 הגישו התובעים כנגד הנתבע את התביעה דנא, בגין חמישה פרסומים כמפורט להלן.

15. הפרסום הראשון - פרסום מודעה באתר ההיכרויות LOVE ME, שלפיה התובעת גרושה ומחפשת גברים להיכרות רומנטית. בגין כך תובעים התובעים פיצוי של 600,000 ₪, בעילות של לשון הרע ופגיעה בפרטיות.

16. הפרסום השני - פרסום מודעות נפרדות של כל אחד מהתובעים באתר פורנו, לפיהן התובעים מחפשים פרטנרים לקיום יחסי מין. בגין כך תובעים התובעים פיצוי של 200,000 ₪ בעילה של לשון הרע.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 31859-06-16 י.ט. ואח' נ' א.צ.

17. הפרסום השלישי - פרסום מודעות באתרים שונים למכירת דירת התובעים והשכרת דירה שהנתבע המציא את קיומה. בגין כך תובעים התובעים פיצוי של 300,000 ₪ בעילות של לשון הרע ופגיעה בפרטיות.
18. הפרסום הרביעי - משלוח פקס לחברת אורנג', לניתוק הנייד של התובע והגשת בקשות ניתוק אצל חברות תקשורת אחרות באתר NETEK. בגין כך תובעים התובעים פיצוי של 400,000 ₪ בעילה של פגיעה בפרטיות.
19. הפרסום החמישי - משלוח מכתבים למחלקת הרווחה של עיריית קרית אונו, הנחזים להיות של בנם של התובעים ח. ושל בעלה לשעבר של בתם של התובעים, מר א.ל., בהם נרשם כי התובעים מזניחים את הטיפול בבנם י.ד., שסובל מפיגור שכלי ונוקטים כלפיו באלימות קשה. בגין כך תובעים התובעים פיצוי של 1,000,000 ₪ בעילה של לשון הרע ופגיעה בפרטיות.
20. בסה"כ תובעים התובעים 2,500,000 ₪.
21. הנתבע בכתב הגנתו טוען כי לבד מכך שהתביעה הנה חסרת פרופורציה לחלוטין מבחינת סכומה וכי חלק מהמיוחס לו כלל לא יוצר עילה בלשון הרע, הרי שהתובעים עצמם הכפישו את אביו בצורה קשה ביותר במסגרת הסכסוך המשפחתי ובפרט במסגרת משפט הירושה וכן הכפישו גם את הנתבע עצמו ואת ילדיו בכך. כתוצאה מכך, בחר הנתבע להגיב למעשי התובעים והגם שאין להצדיק את מעשיו, יש להבין את הרקע להם.
22. ביחס לפרסום הראשון (פרסום מודעה באתר היכריות LOVE ME) - טוען הנתבע כי הוא היה באוויר שעות בודדות בלבד. הנתבע מכחיש את טענות התובעים בדבר היקף הטלפונים שקיבלו כתוצאה מהמודעה וזהות המתקשרים.
23. ביחס לפרסום השני (פרסום מודעות באתרי פורנו) - הנתבע מכחיש מכל וכל כי פרסם את הפרסומים הנטענים באתרים הנטענים. לטענתו, לא בכדי לא פירטו התובעים את שמות האתרים ולא צירפו את הפרסומים.
24. ביחס לפרסום השלישי (פרסום מודעות למכירת והשכרת דירות באתרים שונים) - הנתבע טוען כי הפרסום באתר יד 2 הוסר לאחר יום וכי הפרסום לא מהווה לשון הרע.
25. ביחס לפרסום הרביעי (משלוח בקשות לניתוק בחברות סלולר ותקשורת) - נטען כי אינו מקים עילה בלשון הרע או לפי חוק הגנת הפרטיות.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 31859-06-16 י.ט. ואח' נ' א.צ.

26. ביחס לפרסום החמישי (מכתבים לרשויות הרווחה) - נטען כי הגם שלא הייתה הצדקה לשלוח את שני המכתבים, הרי שהתובעת עצמה התלוננה לרשויות הרווחה בתלונת שווא נגד אביו של הנתבע. כן נטען כי עומדת לנתבע הגנה מפאת העובדה שהתנצל על מכתבים אלה.

27. כן טוען הנתבע כי התובעים פנו באמצעות בתם, שהנה עורכת הדין, למקום עבודתו, חברת החשמל, בניסיון לפגע במטה לחמו ופרנסתו, בכך שהאשימו אותו בביצוע עבירות פליליות לרבות שימוש במאגרי המידע של חברת החשמל וכי הדבר גרם לו נזק רב.

28. בגין ההכפשות הקשות של התובעים את אביו ובגין ההכפשות שהכפישו אותו בכלל ובמקום עבודתו בפרט, טוען הנתבע יש לחייב את התובעים עצמם בפיצוי בגין לשון הרע וכוונה לפגוע, בסך של 2,500,000 ₪, שאותם יש לקזז מכם סכום שייפסק לתובעים במסגרת התביעה.

29. מטעם התובעים הוגשו תצהירי עדות על ידי התובעים עצמם וכן על ידי אחותה של התובעת, הגב' ז.ל.. הנתבע הגיש תצהיר משלו ולא הביא עדים נוספים.

30. ביחס לטענות הקיזוז של הנתבע, כבר קבעתי במהלך ההליך, כי אלה נדחות, בהתחשב בכך שלא עומדת לנתבע זכות להעלות את טענותיו כטענות קיזוז.

דיון

31. בהינתן שעיקר המחלוקת נוגעת לגובה הפיצוי שיש לפסוק לתובעים, אביא להלן תחילה את השיקולים העיקריים שצריכים להנחות את בית המשפט בעת שקילת גובה הפיצוי בתביעה שעניינה לשון הרע ופגיעה בפרטיות.

32. לפיצוי בגין לשון הרע שלש תכליות: תרופתית – שעניינה השבת המצב לקדמותו, עונשית – שעניינה הטלת סנקציה כלפי המעוול וחינוכית/הרתעתית – שעניינה מבט לעבר כלל הציבור (ראה ע"א 89/04 ד"ר יולי נודלמן נ' נתן שרנסקי-פורסם בבנו).

33. בעניין נודלמן הנזכר לעיל, בית המשפט העליון סיכם את השיקולים לצורך פסיקת הפיצויים בצורה נרחבת. עניין נודלמן עסק אמנם בלשון הרע על איש ציבור, אולם השיקולים שבית המשפט פירט בפסק הדין, התייחסו בעיקרם לכל נפגע מלשון הרע, באשר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 31859-06-16 י.ט. ואח' נ' א.צ.

הוא. אביא להלן חלק מהדברים שנאמרו שם לעניין זה ואשר ינחו אותי בהמשך לצרכי קביעת גובה הפיצוי שיש לפסוק לתובעים:

55. מעקרונות היסוד האמורים לעיל, נגזרים השיקולים שיש לשקול לצורך הערכת שיעור הפיצוי הראוי, בין לחומרה ובין לקולא. בראש וראשונה, יש לתת משקל לזק שנגרם לתובע כתוצאה מהפרסום, אשר הפיצוי התרופתי נועד להטבתו. קיימת חזקה, כי נגרם נזק לשמו הטוב של הנפגע מעצם פירסום לשון הרע, המצדיק פסיקת פיצויים אף ללא צורך שיוכיח נזק ממון מיוחד אשר נגרם הלכה למעשה (ענין מנדל-שרף, 174; ע"א 2668/97 ר"ח דורון רופין נ' גלובס פבלישר עיתונות, פד"י נה(1) 721 (1998), 725). נזק זה נשקל לא רק בהקשר לפרסום עצמו, אלא גם בהתחשב בהתנהגות הצדדים לאחריו, ואף במהלך הדיון המשפטי, התנהגות העשויה להגדיל את הנזק או להקטין, לפי הענין. אף באשר למטרה העונשית, החינוכית וההרתעתית, יש לשקול את התנהגות המפרסם, ואת כוונותיו כפי שהן עולות מהתנהגותו כגון, האם היה בהן רישול או קלות דעת, או זדון וכוונה ישירה לפגוע. ברוח זו מונה סעיף 19 לחוק מספר נסיבות שבכוחן להקל על הנאשם, בהן: היות הפרסום חזרה על דברים שנאמרו קודם לכן (לשון הסעיף, וראו גם ענין 723/74 הארץ, 322); היות המפרסם משוכנע באמיתות דבריו, בהיעדר כוונה לפגוע, וכן בקיום התנצלות, תיקון או הכחשה, או בנקיטת צעדים לצמצום תפוצתו של הפרסום. הערכת הנזק נותרת, בסופו של יום, עניין הנתון להערכה שיפוטית, הבנויה על אמות מידה כלליות, ועל נסיבותיו הקונקרטיות של המקרה הפרטי (ענין פרידמן, 244; ע"א 492/89 סלונים נ' "דבר" בע"מ, פד"י מו(3) 827 (1992), 835).

השם הטוב כאינטרס בעל היבט רכושי ואישי

56. שמו הטוב של אדם הוא בגדר אינטרס בעל "היבט אישי ורכושי גם יחד" (ענין אבנרי, 856). הפיצוי התרופתי בגין הפגיעה בשם הטוב אמור לתת ביטוי לשני היבטים אלו. ההיבט הרכושי הנילווה לפגיעה בשם הטוב מבקש לאמוד את שיעור הפגיעה הכלכלית והחברתית בשמו של אדם בעקבות הפרסום הפוגעני. ההיבט האישי מתמקד בעוגמת הנפש והסבל שנגרמו לנפגע בעקבות הפרסום הפוגעני. בהיעדר יכולת ממשית להעריך באופן מדויק את הפגיעה בשני היבטים גם יחד, פותחו כללי עזר בדין המסייעים בהערכת הנזק אף ללא הוכחת מכלול מרכיביו (שנהר, 374).

57. ההיבט הרכושי: הערכת הנזק תלויה בין היתר, ביחס שבין ערכו הרכושי של השם הטוב קודם לעוולה, לבין מה שנותר מערך זה אחריה. הנחת היסוד היא כי לנפגע, כלכל אדם, יש שם טוב, וכי לערך זה יש משמעות רכושית בעלת ערך כספי. אולם זוהי חזקה הניתנת לסתירה. ניתן להוכיח כי בציבור אליו כוון הפרסום, לא נהנה הנפגע משם טוב בעניין הנוגע לנושא הפרסום, ולכן הערך הנכסי של שמו נמוך או אינו קיים (ע"א 256/57 אפלבוים נ' עמוס בן-גוריון, פד"י יד(2) 1205 (1960), 1262; שנהר, 376; ע"א 9258/04 חורי נ' חברת כל אל-ערב ([פורסם בנבו], 12.6.05)). סעיף 22 לחוק קובע איסור על הבאת ראיות על שמו הרע של הנפגע, אלא במידה שהדבר נוגע במישרין ללשון הרע הנדונה במשפט, או שבית המשפט התיר זאת על פי שיקול דעתו, בהתקיים תנאים מסוימים המפורטים באותה הוראה. כך למשל, ניתן יהיה להביא ראיה בדבר שמו הרע

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 31859-06-16 י.ט. ואח' נ' א.צ.

של התובע, לאחר שכבר החליט בית המשפט על קיומה של חבות, ולצורך הפחתת שיעור הפיצויים (סעיף 22(2)).

משתמע מכך, כי ניתן להתחשב בשמו הרע, באופיו, בעברו, במעשיו, או בדעותיו הפגומים של התובע, אף מקום בו אלו לא היו ידועים לציבור (ענין מזרחי, 207). ניתן אף להביא ראיות כדי לתמוך בטענה לפיה הנפגע נהנה, קודם לפגיעה, משם טוב במיוחד. כך למשל, מעמד ציבורי או מוניטין מיוחדים, עשויים להוביל לקבלת פיצוי כספי מוגדל שכן יש בכך כדי להגדיל את הנזק (ת"א (ת"א) 338/50 חברת אשכול ענבים נ' צאנץ, פ"מ ג (ת) 65; ע"א 30/51 צאנץ נ' חברת אשכול ענבים, פד"י ח 515 (1954), 517; ענין מנדל-שרף, 174).

הפגיעה בשם הטוב בהיבט הרכושי, נלמדת, אפוא, באמצעות ראיות עקיפות, הקשורות באופיו של הפרסום, בהיקף תפוצתו ובמידת עוצמתה של הפגיעה (ענין קליין, שם; ענין רוזנבלום, 594-5). היא מושפעת גם מזהותו של קהל היעד של הפרסום, ומידת הקשר וההיכרות בינו לבין הנפגע (שנהר, 385; ענין חביבי, 537).

58. ההיבט האישי, קשור בעוצמת העלבון הטמון בפרסום המשמיץ, ובמידת הפגיעה בהערכה לה זכה הנפגע מסביבתו החברתית. לא קל להעריך את שיעור הפגיעה, ההשפלה והסבל האישי הסובייקטיבי שסבל הנפגע כתוצאה מלשון הרע. על כך ניתן ללמוד מעדות הנפגע, ממהלך חייו בעקבות הפרסום, ומאופיו של הפרסום עצמו, תוך הערכה שיפוטית המתבססת על הגיון וניסיון חיים (שנהר, 387). קיום מעמד חברתי וציבורי נכבד לנפגע עשויים לתרום להעצמת רמת הבז וההשפלה הנגרמים לו ולמידת הפגיעה הנפשית בו, ולהוביל לפסיקת פיצויים גבוהים במיוחד (ענין מנדל-שרף, 174). מאידך גיסא, מאפיינים כאלה עשויים להצביע דווקא על אישיות המורגלת בביקורת ציבורית, שהסכינה עם ביטויי ביקורת הגולשים לעיתים גם להטחת עלבונות, והיא בעלת נכונות מוגברת לספוג נאצות וגילויי בזז מן הציבור. הגדרת סף הסיבולת הנדרש מאיש ציבור בפני פגיעות לשון הרע נקבע בדרך כלל באמצעות אמות המידה הנדרשות לצורך קביעת האחריות להפרת איסור לשון הרע, וההגנות הניתנות לה בחוק. אולם הגדרת סף הסיבולת כאמור, משמשת גם בתחום הערכת הנזק.

59. ההיבט העונשי-הרתעתי עשוי להשתלב גם הוא בשיקולי החומרה והקולא שבפסיקת הפיצוי. בהערכת הנזק יש מקום לשיקולים הנוגעים למידת הסטייה המוסרית והחברתית של הנתבע מהתנהגות נורמטיבית, גם אם אין לסטייה זו השלכה ישירה על היקף הנזק שנגרם לתובע (שנהר, 390). החוק עצמו מצביע על אבחנה בין נתבע תם לב לנתבע זדוני, לא רק בהקשר למידת הפגיעה בנפגע, אלא גם כשיקול עצמאי הבוחן את התנהגותו עומדת לעצמה, כך, בין לחומרה ובין לקולא (השוו סעיף 19 לחוק). הערכת הפיצוי על פי דיני לשון הרע אינה מתמקדת בנזק שנגרם לנפגע בלבד, אלא היא רואה לנגד עיניה גם שיקולים ציבוריים כלליים שיש להגשימם במסגרת הסעדים המוענקים, ובהם הגנה על האיזונים הראויים ברמתו של השיח הציבורי, הרתעה וגמול

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 31859-06-16 י.ט. ואח' נ' א.צ.

על ביצוע עוולות לשון הרע, והתחשבות בשיקולים מחמירים ומקילים הקשורים הן בפוגע והן
בנפגע (פרשת בן גביר, שם; ענין גדיש, שם).

34. כעת אדון, אפוא, בתביעה לפי הפרסומים כסדרם.

הפרסום הראשון – 600,000 ₪ - מודעה מטעם התובעת באתר ההיכרויות LOVE ME- לשון הרע ופגיעה בפרטיות

35. הפרסום הראשון הנו פרסום מודעה באתר ההיכרויות LOVE ME (נספח ה' לכתב
התביעה), שלפיה התובעת גרושה ומחפשת גברים להיכרות רומנטית. בגין כך תובעים
התובעים פיצוי של 600,000 ₪, בעילה של לשון הרע ופגיעה בפרטיות.

36. הנתבע מילא פרטים כאלה ואחרים אודות התובעת ברובריקות השונות של המודעה באתר,
שכללו "פרטים אישיים", "מאכלים אהובים" ועוד (ראה נספח 7 לתצהיר התובעים).

37. החלק הרלוונטי לעניינינו מתוך הדברים שכתב הנתבע במודעה, הנו פרסום תמונתה של
התובעת ושמה הפרטי אמיתי ושהיא "רוצה להכיר גברים". כמו כן, רשם הנתבע תחת
הרובריקה "קצת על עצמי" את הדברים הבאים, שנחזו להיות דברים שהתובעת אומרת
על עצמה: "סוף סוף גרושה, אוהבת את החיים ומחכה להתחיל לחיות באמת. רוצה סוף סוף
לחוש משהו בפנים". תחת הרובריקה "שאלה אישית" רשם הנתבע: "גם אתה רוצה להתחיל
לחיות?????????". תחת הרובריקה "הייתי רוצה להכיר" נרשם: "גבר גבר, אחד שעושה טוב
ומחכה שיעשו לו טוב". תחת הרובריקה "תחביבים" רשם: "עוד לא יודעת, לא מזמן התחלתי
לחיות". כן רשם הנתבע תחת רובריקה זו, את כתובתה של התובעת ואת מספר הטלפון
בביתה.

38. לענין פרסום זה, אין מחלוקת כי הוא נעשה על ידי הנתבע. הנתבע הודה בכך עוד בהליך
הפלילי וגם במסגרת הליך זה. טענות ההגנה של הנתבע לגבי פרסום זה, מתמקדות בנושא
גובה הנזק בלבד וכן בטענה שמדובר בפרסום חולף של שעות בודדות, שאין מקום להשית
בגינו כל פיצוי ממשי, אם בכלל.

39. התובעים מתייחסים בתצהיריהם לפרסום המדובר באתר LOVE ME, אולם באופן תמוה
למדי, וללא הסבר, דווקא התובעת, שהפרסום הנ"ל היה אודותיה ושרק היא זכאית לפיצוי
בגינה, כמעט שאינה מתייחסת לו, או בכלל לשאר הפרסומים והנזקים שנגרמו לה בעטיים.

40. תצהיר התובעת עוסק כולו ביחסים שלה עם אחיה, אבי הנתבע והסכסוך ביניהם. בסעיף
11 לתצהירה מציינת התובעת, בצורה לאקונית וטלגרפית, את שיחות הטלפון הרבות

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 31859-06-16 י.ט. ואח' נ' א.צ.

שקיבלה במשך שלש שנים עקב הפרסומים של הנתבע. בסעיף 6 לתצהירה, מציינת התובעת, בניגוד לכללי הראיות וסדרי הדין, כי היא סומכת ידה על תצהיר בעלה, כאילו תצהירה כולל את כל הנטען בתצהירו.

41. דווקא התובע, שהפרסום לא היה אודותיו ואינו זכאי לפיצוי בגינו, מתייחס לפרסום זה (וכן לאחרים) בתצהירו בפרוטרוט, עד כדי אמירת דברים בשמה של התובעת לגבי הביזוי והשפלה שחשה היא, עקב הפרסום באתר ההיכרויות, עדות שאין להגדירה אלא כעדות מפי השמועה, מקום שהיינו מצפים, לא רק בשל דיני הראיות, אלא גם מבחינה מהותית, לשמוע דברים אלה מפייה.

42. בתצהיר התובע וכן בעיקר בחקירתה הנגדית של התובעת, מצהירים התובעים כי התקבלו שיחות טלפון רבות בעקבות המודעה ולרבות מ"סרסורים". עוד הוצהר כי המודעה פורסמה לעשרות אם לא למאות "לקוחות" פוטנציאליים. כן נטען כי הפרסום הגיע לידיעת "כל פ"ת" ובמילים אחרות, לבני משפחה ומכרים רבים של התובעים במסגרת הקהילה הבוכרית, לרבות רב בית הכנסת שבו מתפללים התובעים. בסיכומיהם טוענים התובעים כי הוכח שהמודעה הייתה באוויר כ-20 שעות עד שהוסרה.

43. הנתבע מנגד טוען כי המודעה הוסרה לאחר שעות בודדות, כי לא הוכח שהפרסום הגיע לידיעת כל המכרים של התובעים או לחלק משמעותי מהם, אם בכלל וכי גם התפוצה של המודעה עצמה למבקרי האתר הייתה מינורית, בהתחשב שיש צורך בשם משתמש וסיסמא כדי לעיין במודעות באתר, שאינו פתוח לציבור הגולשים באינטרנט.

44. כאמור, התובעים עותרים לחיוב הנתבע בלא פחות ולא יותר מסכום של 600,000 ₪, בגין הנזק שנגרם להם בפועל ולחילופין, בסכום המקסימאלי הקבוע בחוק, כפיצוי סטטוטורי ללא הוכחת נזק ובהתחשב בכך שהפרסום בוצע בזדון, בסכום של כ-140,000 ₪.

משך הזמן שהמודעה הייתה באוויר

45. לעניין משך הזמן שבה המודעה הייתה באוויר, כאמור, התובעים עצמם טוענים שהמודעה הייתה באוויר למשך כ-20 שעות בלבד. לטענתם, הנתבע הודה בכך בחקירתו (עמ' 54). הנתבע מנגד טוען כי משך הזמן היה שעות בודדות.

46. לפי עדות התובעת במשטרה ביום 26.7.12, הטלפון הראשון בקשר למודעה התקבל בשעה 13:40 ביום 18.7.12 (הודעת התובעת במשטרה מיום 26.7.12 -נספח 5 לתצהיר הנתבע).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 31859-06-16 י.ט. ואח' נ' א.צ.

מעיון בתדפיס של המודעה שצורף לתצהיר התובע, עולה כי ה"הכניסה האחרונה" למודעה הייתה בשעה 31:13 באותו היום (18.7.12).

47. עוד העידה התובעת במשטרה כי בתה התקשרה לאתר ודאגה להסרת הפרסום. היא אינה מציינת במפורש כי הדבר נעשה עוד באותו היום, אולם מסקנה זו עולה מעדותה וממילא נדמה כי התובעים עצמם לא חולקים על כך, בהתחשב שלפי טענתם המודעה הייתה באוויר כ-20 שעות, היינו מערב קודם ליום 18.7.12 ועד שעות אחה"צ של יום זה, עת בתם של התובעים התקשרה לאתר LOVE ME להסרת המודעה.

48. המחלוקת הנה אם כן מתי המודעה עלתה לאוויר, האם ביום 17.7.12 בשעות הערב או למחרת בסמוך לפני הכניסה הראשונה למודעה והטלפון הראשון שקיבלה התובעת.

49. הגם שסבורני כי הפרש שעות זה (שעות בודדות ועד 20 שעות), לא תהא לו השפעה מהותית על גובה הנזק, כפי שעוד יפורט בהמשך, בכל זאת יש להכריע בעניין זה.

50. לדידי, עלה בידי התובעים להוכיח כי המודעה עלתה יום קודם לכן. הנתבע אמנם לא הודה בכך במסגרת חקירתו הנגדית, אולם נתן עדות מהוססת בעניין זה. בתחילה העיד כי "יכול להיות" שהיה זה בערב ולאחר מכן כשנשאל על כך שוב, אמר מספר פעמים העיד: "לא זוכר" (ראה עמ' 49 עד 54 לפרי').

51. הנתבע גם הכחיש כי העלה את המודעה ממקום עבודתו (עמ' 53 ש' 18 – 23), אולם עדותו סותרת את הודעתו במשטרה, לפיה כל הפרסומים שפרסם באינטרנט נעשו מהמחשב בעבודתו (עמ' 3 ש' 59 – 60). בנסיבות, יש לתת עדיפות ברורה, מבחינת משקל ראיותי, לגרסתו במשטרה.

52. נוכח גרסתו המהוססת בעניין מועד העלאת המודעה וחוסר המהימנות שהתגלתה לגבי המקום שבו העלה את המודעה, יש להעדיף את האפשרות שפועלת לרעת הנתבע, לפיה המודעה עלתה יום קודם לכן והייתה באוויר בין 14 עד 20 שעות לערך ולא רק לשעות בודדות כפי שטען.

היקף התפוצה של המודעה

53. בכל הנוגע להיקף התפוצה של המודעה, הרי שלא עלה בידי התובעים להוכיח כי עשרות או מאות אנשים ראו את המודעה. התובעים היו יכולים לפנות בעניין זה אל מנהלי האתר עוד בשנת 2012, בסמוך לאחר האירוע, או לקראת הגשת התביעה, בהינתן כי סביר להניח

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 31859-06-16 י.ט. ואח' נ' א.צ.

שהאתר שומר מידע על הכניסות לכל מודעה, גם אם הוסרה. לכל הפחות יכלו להביא ראיה, באמצעות זימון עד מטעם האתר, בדבר ממוצע הכניסות היומית למודעה בזמנו.

54. התובעים לא עשו כן וכך נותרו עם ספקולציות לא מבוססות לגבי כמות האנשים שראו את המודעה באתר.

55. גם עדות הנתבע, שלא נסתרה ואשר אמינה עליי בעניין זה, לפיה הכניסה למודעות באתר כפופה לרישום באתר, תומכת במסקנה כי מספר האנשים שראו את המודעה מצומצם בהרבה מאשר לו העיון במודעות היה פתוח לכלל ציבור הגולשים ובנסיבות שבהן האתר היה באוויר למשך בין כ-14 עד 20 שעות לכל היותר, כנראה מצומצם בכלל וקטן מההשערה של התובעים (עשרות עד מאות), שכאמור לא נשענת על בסיס ראייתי ממשי.

כמות הטלפונים שהתקבלו עקב המודעה

56. בכל הנוגע למספר הטלפונים שקיבלה התובעת עקב המודעה, שגם הוא פרמטר בקביעת גובה הפיצוי, לא הוכח כי היה "מבול של שיחות" כנטען על ידה בחקירתה הנגדית (עמ' 29, ש' 16 – 18).

57. בתצהיר העדות של התובעת (ס' 11), היא טענה שבגין כל הפרסומים יחד, התקבלו "עשרות אם לא מאות" שיחות. בעדותה במשטרה ציינה התובעת מספר בודד של שיחות ביחס לפרסום באתר LOVE ME.

58. בתגובה לכך, טוענת התובעת כי התקבלו שיחות גם לאחר שהמודעה הוסרה, שכן לפי טענתה, מספר הטלפון שלה נשמר על ידי אנשים שראו את המודעה. גם אם ישנה אפשרות כזו, נדמה כי משהוסרה המודעה, כמות השיחות אמור לרדת במהירות.

59. נימוק נוסף לכך שאין בידי לקבל את גרסת התובעים ביחס ל"מבול" שיחות טלפון עקב המודעה, מושתת על חוסר האמון שאני רוחש לעדותם בעניין זה. חוסר אמון זה נובע, הן מכך שהעדויות אינה ממוקדת וזהירה, אלא סתמית וכללית ("מבול") והן מכך שנראית על פניה כמופרזת ביותר, כאשר עסקינן, גם לפי עדותם וגרסתם, במודעה שהייתה באוויר בין כ-14 עד 20 שעות לכל היותר. ההפרזה של התובעים ניכרת גם בסכום התביעה, שהמרחק בינו ולבין הפיצוי הראוי והסביר, הנו עצום.

60. בכל הנוגע לטענת התובעת, שלפיה אנשים מהקהילה הבוכרית פנו אל התובעת כתוצאה מכך שראו את המודעה באתר LOVE ME, שוכנעתי שאין בטענה זו ממש וכי המידע

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 31859-06-16 י.ט. ואח' נ' א.צ.

אודות המודעה הגיע לכל הנ"ל, ככל שהגיע, עקב כך שהתובעים עצמם פרסמו ושיתפו מידע זה, בין אם באמצעות הכתבה באתר מאקו, שהתפרסמה בסוף דצמבר 2015 ושהם יזמו ובין אם מפה לאוזן או בדרך אחרת.

61. טענה זו הועלתה על ידי התובעת לראשונה בחקירתה הנגדית (עמ' 31 ש' 18 – 20) והיא נפקדת לחלוטין מכתב התביעה ומתצהירי העדות של התובעים.

62. כשהתבקשה לפרט את טענתה זו, סיפרה כי לפני כשנה (היינו בחודש יולי 2017, הרבה אחרי פרסום הכתבה באתר מאקו בסוף שנת 2015), עת השתתפה באזכרה, פנתה אליה קרובת משפחה בדרגה שלישית, ששמה תומה, ושאלה אותה האם היא כתבה שאח שלה אנס אותה (עמ' 31 ש' 18 – 30).

63. בהינתן כי מידע זה (אודות האשמת אבי הנתבע בהתעללות מינית כלפי התובעת), לא הופיעה במודעה באתר LOVE ME, הרי שברור שעדות זו לא תומכת בכך שאותה קרובת משפחה ראתה את המודעה שפרסם הנתבע באתר הנ"ל.

64. זאת ועוד – בהתחשב בכך שהוכח בעדות הנתבע, שהייתה אמינה עליו בעניין זה, שהכניסה למודעות באתר מחייבת רישום באתר, קבלת שם משתמש וסיסמא, נדמה כי הסיכוי שמי מקרב בני המשפחה ומכריה של התובעת ראו את המודעה באתר, פוחת עד מאוד ומכל מקום אין ולו בדל של ראיה בעניין זה. לא הובא ולו עד אחד שיעיד כי ראה את המודעה באתר.

היקף הידיעה אודות המודעה בקרב בני משפחה, מכרים וחברי הקהילה הבוכרית

65. גם הטענה בסיכומי התובעים, שלפיה התובעת ואחותה, הגב' ז.ל., העידו כי הנתבע סיפר לכל פ"ת על המודעה, אין בה ממש. לא בכדי לא הפנו התובעים בסיכומיהם לעמודי הפרוטוקול, שכן עיון בהם יגלה כי אין עדות כזו, לא בחקירה הנגדית ולא בתצהירי התובעת ואחותה ואוסיף, גם לא בתצהיר התובע.

66. גם בתצהירי התובעים ולרבות בתצהיר הגב' ל., אין טענה שלפיה הנתבע, בנוסף לעצם פרסום המודעה, הפיץ בדרך אחרת ונוספת את דבר הפרסום בקרב מכרי התובעים, משפחתם או הקהילה הבוכרית בפ"ת או במקום אחר. טענות אלה בכל מקרה ודאי לא הוכחו וזאת משלא הובא ולו עד אחד שיעיד כי הנתבע סיפר לו או לאחרים על המודעה באתר ההיכרויות.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 31859-06-16 י.ט. ואח' נ' א.צ.

67. בחקירה הנגדית של התובע, הוא הטיל באופן כללי וסתמי, ללא ראיה ממשית, בעיקר על אביו של הנתבע, את האשמה על הפצת כלל הדברים שפורסמו על התובעים, מבלי להתייחס לפרסום ספציפי (עמ' 44 ש' 11 – 29).

68. מכאן, שברור שאם דבר פרסום המודעה באתר LOVE ME, נודע למכרי התובעים, בני משפחתם ולחברי הקהילה, דבר שלא הוכח בכל מקרה, משלא הובאו עדים שיעידו על כך, הוא נודע להם מפי התובעים עצמם.

69. חיזוק נוסף למסקנה זו, נובע מהעובדה שהתובעים אימצו גישה של חשיפה וגילוי ביחס לפרשת הסכסוך בין התובעת לאבי הנתבע בכלל ולרבות ביחס לסכסוך שלהם עם הנתבע.

70. התובעים מצאו לנכון ליזום פרסום מודעה בנושא הסכסוך והתביעה באתר "מאקו". התובעת נשאלה על כך במסגרת החקירה הנגדית והודתה כי עשתה כן כדי שכל העולם יידע על התנהגות הנתבע וכדי שגם הוא יתבייש (עמ' 35 ש' 19 – עמ' 36 ש' 7).

71. התובעים התנגדו בצורה נחרצת לבקשת הנתבע בתיק זה, למתן צו של איסור פרסום ביחס להליכי המשפט דנא, למרות שהחומרים שהוגשו ושנטענו, על יד שני הצדדים, חושפים בעיקר את צנעת הפרט של התובעים ושל ילדיהם.

72. החלטתם לפרסם את דבר הפרסומים על יד הנתבע ואת התנהלותו, כדי שכולי עלמא, בקרב הקהילה המכרים והמשפחה, ידעו את האמת לשיטתם, היא לגיטימית כמובן, אולם היא מהווה נדבך ראייתי נוסף, התומך במסקנה כי סביר להניח שאם דבר הפרסום של המודעה באתר LOVE ME, הגיע לידיעת הנזכרים לעיל, הוא הגיע כתוצאה מהפצת הדברים על ידי התובעים עצמם.

73. התובעים לא יכולים לאחוז במקל משתי קצותיו, מחד, להפיץ את הפרסומים שפרסם הנתבע בפני מכרים, חברים, משפחה והקהילה כדי שתיוודע התנהלותו ברבים ומאידך לעתור לפיצוי כספי על הבושה ופגיעה במוניטין שנגרמה לתובעים עקב כך.

74. בהקשר לטענה אודות פגיעה במוניטין ושם טוב של התובעים, בקרב הקהילה, מקום העבודה של התובע בבורסת היהלומים, בקרב מכרים ומשפחה, לא הובאו ראיות ממשיות. התובע הסתפק בלהצהיר על כך בסעיף 8 לתצהירו, אולם הצהרה זו לא מתקרבת לעמוד במשקל הראייתי הנדרש להוכחת טענה מסוג זה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 31859-06-16 י.ט. ואח' נ' א.צ.

75. היה על התובעים להביא עדים נוספים שיעידו על כך ולצרף ראיות ממשיות אחרות, כדי להוכיח שמעמדם בקהילה, בבית הכנסת ובבורסת היהלומים בארץ ובחו"ל, נפגע בכלל וכן שהדבר נבע מפרסום המודעה בפרט ולא מהפצת דבר הפרסום על ידם.

76. נוכח כל האמור לעיל, התובעת אינה יכולה לעתור לחייב את הנתבע בנוזק שנגרם לה כתוצאה מכך שדבר פרסום המודעה הגיע לידיעת המכרים, המשפחה והקהילה שבה היא חייה, שכן ידיעה זו, ככל שהגיעה לאוזני הנ"ל, לא הגיעה עקב מעשה של הנתבע, אלא עקב התנהלות התובעים עצמם, אשר במקום לשמור בסוד את דבר פרסום המודעה, בחרו להפיץ את הדבר, מתוך מטרה לפגוע חזרה בנתבע.

המניע של הנתבע לפרסום

77. עניין נוסף שיש לעמוד עליו הנו טענת הנתבע שלפיה יש להפחית מהפיצוי על רקע הטריגר שהניע אותו לבצע את הפרסומים, היינו, הסכסוך האימתני שבין התובעת ולבין אביו.

78. הצדדים התייחסו לעניין זה בהרחבה בתצהירים וצירפו מסמכים רבים בקשר לסכסוך, בעיקר כתבי בי דין מההליכים בבית המשפט לענייני משפחה, לרבות פסק הדין שניתן בהתנגדות התובעת לבקשת אבי הנתבע לקבלת צו קיום צוואה. כן צירפו התובעים דו"חות של חברת מטב, שסיפקה מטפלת לאמה של התובעת.

79. מיותר לציין כי לא עומדת להכרעה בתיק זה, טענות הצדדים שנוגעות לסכסוך המדובר, אולם הסכסוך הנו רלוונטי לתביעת לשון הרע, בהיבט של המניע של הנתבע לביצוע הפרסומים והרקע לכך.

80. מעיון בטיעוני הצדדים בנושא זה ובמסמכים בכתב שצורפו כמפורט לעיל, ההתרשמות הברורה שלי הנה כי כל צד תרם את חלקו להעכיר את האווירה וליצור "מלחמת עולם" בין הצדדים.

81. בקיצור, התובעים ודאי אינם "טלית שכולה תכלת" בסיפור הזה, רחוק מכך. כעולה מכתבי בי הדין, התובעת השתלחה ללא רסן באביו של הנתבע במסגרת ההליכים המשפטיים שהתקיימו בבית המשפט לענייני המשפחה.

82. הוכח שהפרסומים נעשו על ידי הנתבע עקב כך. ראה בעניין זה הן את סמיכות הזמנים של הפרסומים אל מול ההליכים המשפטיים והן את עדות הנתבע בעניין זה, שהייתה אמינה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 31859-06-16 י.ט. ואח' נ' א.צ.

עליי והן דברים שהתובעת עצמה אמרה במסגרת ההליכים הנ"ל ושצוטטו בסעיף 56 לתצהיר העדות הראשית של הנתבע ואשר לפיהם התובעת מציינת כי "פנייתנו לאגף הרווחה ול-"מטב, ועמידתנו על זכותה של אמנו (המנוחה) לרמת חיים מכובדת היוותה ככל הנראה את המניע לפרוץ המעשים הפליליים ע"י בנו של התובע בעבור התובע". מה שהתובעת ראתה כעמידה על זכותה להגן על אמה, הנתבע ראה כהטחת האשמות קשות מנשוא כלפי אביו.

83. לפיכך, עצם הסכסוך המשפחתי הקשה והטחת ההאשמות הקשות באבי הנתבע על ידי התובעת, גם אם היה בהם ממש (ומובן שאיני מביע דעה בעניין זה), לכשעצמם, כשהם נבחנים לבדם ושלא לצד שיקולים אחרים, מהווים שיקול מסוים להפחתת הפיצוי, שכן הם מספקים הסבר ומניע למסע הנקמה של הנתבע בתובעת, אשר מובן מאליו שלא היה מוצדק, כפי שהנתבע עצמו הודה, אולם יוצרים, בהקשר לגובה הפיצוי, נסיבות השונות מנסיבות שבהן מסע כזה היה ננקט ללא מניע מסוג זה. עם זאת, ההפחתה עקב כך צריכה להיות מינורית באופן יחסי, שכן הסכסוך היה הדדי ולא חד צדדי, מבחינת ההשתלחות של הצדדים אחד בשני.

הפיצוי בגין לשון הרע ופגיעה בפרטיות ושיקולים לקביעת גובה הפיצוי

84. על רקע כל האמור לעיל וכלל נסיבות העניין, השיקולים התומכים, אפוא, בהפחתת הפיצוי וקביעתו במשורה ביחס לפרסום הראשון, הנם: כי הנזק שנגרם לתובעת, עקב הגעת דבר הפרסום לידיעת מכריה, משפחתה והקהילה הבוכרית בפ"ת, ככל שהגיע לידיעתם, אינו בר פיצוי, משלא הוכח כלל כי נודע לנ"ל על הפרסום עקב הפרסום ולא הוכח כי הנתבע הפיץ את הפרסום בדרך אחרת מלבד עצם ביצוע הפרסום באתר; כי לפיכך, התובעת, מלבד זכותה לפיצוי על עגמת הנפש שנגרמה לה מהפרסום, זכאית לפיצוי, בהיבט של תפוצת האנשים שראו את המודעה, רק בגין כמות האנשים מבין מנויי האתר שנכנסו למודעה המדוברת; כי לא נטען ולא הוכח לנזק ממנוי מיוחד, אלא רק לנזק מסוג עגמת נפש; כי המודעה הייתה באוויר לכל היותר ל-14 עד 20 שעות לערך; כי בהתחשב בזמן שבו המודעה הייתה באוויר, סביר להניח כי מדובר במספר אנשים קטן ביותר שנחשף למודעה מקרב מנויי האתר ומכל מקום לא הוכח אחרת ונטל הבאת הראיות היה על התובעים בעניין זה; כי מטבע הדברים ובכל מקרה לא הוכח אחרת, מנויי האתר הנם אנשים זרים לתובעים והפגיעה כתוצאה מכך, לעומת פרסום שמגיע לידיעת אנשים המכירים את התובעים, הנה קטנה יותר; כי הנתבע התנצל שוב ושוב על הפרסום וכן על כל הפרסומים האחרים שבהם הודה וזאת לפחות בשלש הזדמנויות שונות - כבר בחקירתו במשטרה, בהליך הפלילי, לרבות התנצלות מפורשת בפני התובעים, שהיו נוכחים באולם וכן במסגרת ההליך הנוכחי, כשהתנצלות, לפי ההתרשמות שלי, ובניגוד לטענת התובעים, הייתה כנה; המניע לפרסום,

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 16-06-31859 י.ט. ואח' נ' א.צ.

היינו הסכסוך המשפחתי הקשה וההשמצות ההדדיות הקשות והבלתי נגמרות, מהווה שיקול מסוים להפחתת הפיצוי, אם כי לא משמעותי, וזאת בהינתן כי ההתנהלות הקשה במסגרת הסכסוך לא הייתה חד צדדית אלא הדדית.

85. מנגד, השיקולים להגדלת הפיצוי והעמדתו על סכום גבוה יותר הנם: אופיו של הפרסום ותוכנו, אשר מטבע הדברים גורם לעגמת נפש לא מעטה; עצם העובדה שהוא נעשה על דרך של התחזות לתובעת, כאילו הדברים פורסמו על ידה; העובדה שהפרסום נעשה בזדון; שהנתבע ידע כי הפרסום אינו אמת; שלא מדובר היה במעשה חד פעמי, אלא כחלק מסדרה של מעשים דומים בזדון, שבוצעו חלקם בהפרש של כשנתיים ימים אחד מהשני; שעקב כך, גם קשה לומר שמדובר בפרסום שנעשה ב"עידנא דריתחא", גם אם סיבת הפרסום הייתה ההשתלחות הקשה באבי הנתבע.

86. לאחר שמנתי לעיל מספר רב של שיקולים לעניין קביעת גובה הפיצוי, חלקם תומכים בהחמרה וחלקה בהקלה, יש להדגיש: אחד הפרמטרים העיקריים לקביעת גובה הפיצוי, שהתייחסתי אליו לעיל, הנו היקף התפוצה של הפרסום. בפרסום הנוכחי, הוכח כאמור כי החשיפה של המודעה בפני הציבור הייתה כנראה מעטה ביותר, הן לנוכח העובדה שהמודעות באתר פתוחות לעיון למנויים בלבד והן לנוכח תקופת חייו הקצרה כל כך של הפרסום. אין להשוות בין פרסום שהיה קיים זמן רב או שימשיך להיות קיים לעולם ועד (בשל אופיו, כגון ספר שיצא לאור וכו') ולבין פרסום שנמחק כלא היה, תוך 20 שעות ושגם במהלך חייו נחשפו אליו כנראה מעטים כאמור.

87. גם הפרמטר שעניינו זהות הקהל שנחשף לפרסום יש לו חשיבות רבה ובמקרה הנוכחי משפיע להקטנת הפיצוי. לעיתים היקף תפוצה מינורי לקהל מסוים יגרום נזק גדול יותר מהיקף תפוצה רחב לקהל מסוג אחר. במקרה הנוכחי, הקהל שראה את המודעה באתר, היה אנונימי לתובעת. מכריה, משפחתה, חבריה והקהילה שלה, שמעו על העניין, אם בכלל, מהתובעים עצמם ולא בשל הפרסום.

88. מנגד, במקרה הנוכחי ישנו שיקול מרכזי להגדלת הפיצוי והוא הזדון של הנתבע ומסע הנקמה הבלתי מוצדק בעליל שנקט, גם אם הייתה לכך סיבה. אלמלא עניין הזדון וההתנהלות הקשה של הנתבע כלפי התובעים, הפיצוי בגין הפרסום הראשון היה נמוך בהרבה ממה שאקבע, כפי שעוד יפורט להלן.

89. פועלים כאן, אפוא, שני כוחות חזקים מנוגדים, האחד, הנזק המועט, באופן יחסי, בהיבט התרופתי-אישי והשני, הפגם הקשה במישור ההתנהלות של הנתבע, המחייב פיצוי מוגבר,

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 31859-06-16 י.ט. ואח' נ' א.צ.

כדי לתת ביטוי לתכלית העונשית והחינוכית/הרתעתית. מובן שכאשר שני כוחות מנוגדים מושכים לכיוונים נוגדים, התוצאה היא תוצאת ביניים כלשהי.

90. כך, ביחס לפרסום הנוכחי, הגם שחלק מהפיצוי שייפסק יהיה עבור ההיבט התרופתי, לרבות פיצוי עבור עגמת הנפש שסבלה התובעת מעצם הפרסום, המגיע לה בהחלט, גם אם הפרסום ירד מהאוויר תוך זמן קצר, הרי שהחלק מהותי מהפיצוי מחויב במקרה הנוכחי לצורך הגשמת התכלית העונשית והתכלית החינוכית/הרתעתית.

91. התובעת טענה בכתב התביעה גם לפגיעה בפרטיות בשל עצם העובדה שהנתבע צירף תמונה שלה ופרסם אותה באתר (ס' 38 לכתב התביעה). הנתבע לא העלה טענת הגנה ממשית בעניין זה.

92. התובעת זכאית לפיצוי גם בגין הפגיעה בפרטיות שהייתה כרוכה בפרסום, אולם בנסיבות של הפרסום המדובר, אין מקום ולא ניתן למעשה להפריד בין הנזק שנגרם לתובעת בגין כל אחת מהעילות (לשון הרע מחד ופגיעה בפרטיות מאידך), שכן מדובר במקרה של הא בהא תליא.

93. במקרה הנוכחי, העילה בלשון הרע לא יכולה להתקיים ללא חשיפת זהותה של התובעת, כלומר תמונתה ושמה. לאימוץ גישה זו, של פסיקת פיצוי במאוחד בגין לשון הרע ופגיעה בפרטיות ראה ת"א (מחוזי תל אביב-יפו) 2578/00 אריאל מקדונלד נ' מקדונלד'ס (אלוניאל) בע"מ, תשס"א (2) 813 (2002): "קשה להפריד בין נזקי הפגיעה בפרטיות לבין הנזק לשם הטוב, הכרוכים זה בזה: "...כשהוכח שאמנם בלשון הרע עסקינן, יישא המפרסם בכל התוצאות הנובעות מהפרסום, קרי: בפיצויים בשיעור מלא על הפגיעה בפרטיותו של הנפגע, בהשפלה שסבל, בכאבו ובשמו הטוב" (שם [21], בעמ' 528). לאורן של הנחיות אלה, מצאתי לראוי לאחד את הפיצוי בגין הפגיעה בפרטיות ובשם הטוב, הנובעים מאותו פרסום"

94. לפיכך, יש לפסוק לתובעת פיצוי כולל, הן עבור לשון הרע והן עבור הפגיעה בפרטיות שהייתה כרוכה בפרסום.

95. רגע לפני קביעת הפיצוי, אין מנוס מלהעיר, כי הסכומים שהתובעים מצאו לנכון לתבוע, בגין פרסום זה וגם בגין הפרסומים האחרים, כפי שעוד יתברר בהמשך פסק הדין, הנם סכומים פנטסטיים, אשר בכל הכבוד, עולים לאין שיעור על הסכומים הסבירים שיש לפסוק בנסיבות העניין.

96. אשר על כן, ולאחר ששקלתי את כל השיקולים הנדרשים ואת כל התכליות של פסיקת הפיצוי (תרופתית – שעניינה השבת המצב לקדמותו, עונשית – שעניינה הטלת סנקציה כלפי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 16-06-31859 י.ט. ואח' נ' א.צ.

המעוול וחיינוכית/הרתעתית – שעניינה מבט לעבר כלל הציבור - ראה ע"א 89/04 ד"ר יולי נודלמן נ' נתן שרנסקי-פורסם בנבו), החלטתי להעמיד את הפיצוי לתובעת בגין הפרסום הראשון על סכום של 30,000 ₪.

97. בשולי הדברים, אציין כי שעה שקיימת חוסר בהירות לגבי השאלה, האם התובעים עותרים בגין פרסום זה, לחיוב את הנתבע לשלם פיצוי גם לתובע, אני מוצא לנכון לקבוע, למען הסר ספק, כי לתובע לא עומדת עילת תביעה בגין הפרסום הראשון וזאת משהפרסום אינו אודותיו (ראה ספרו של אורי שנהר, "דיני לשון הרע" (1997) – פורסם בנבו- בעמ' 123 סעיף 10.2 לרבות האסמכתאות שנוכחות שם).

הפרסום השני – 200,000 ₪ - פרסום מודעות ביחס לתובעים באתר "פורנו"-לשון הרע

98. הפרסום השני עניינו טענת התובעים (ס' 46 לתביעה), שלפיה מעבר לפרסום באתר שידוכים סתם (הכוונה לפרסום אודות התובעת באתר LOVE ME), הנתבע פרסם מודעות נפרדות של כל אחד מהתובעים באתר פורנו, לפיהן "התובע מחפש נשים לקיום יחסי מין" ואילו "התובעת אוהבת אלוהות ואלכוהול ומעוניינת לשכב עם גברים" (ס' 46 לתביעה).

99. בגין כך תובעים התובעים פיצוי של 200,000 ₪ בעילה של לשון הרע. לטענתם, העתק המודעה נמצא בידי משטרת ישראל ובכוונתם לבקש צו מבית המשפט שיורה למשטרה להעבירו יחד עם ראיות נוספות.

100. הנתבע בכתב הגנתו הכחיש טענה זו מכל וכל וטען כי לא פרסם מודעות באתר "פורנו" כנטען על ידי התובעים וכי לא בכדי לא צורפו המודעות הנטענות לכתב התביעה.

האם הוכחו - מעבר לפרסום הראשון באתר LOVE ME - פרסומים נוספים אודות התובעים באתר "פורנו" או באתרים אחרים

101. בתצהירי העדות של התובעים, ביחס לפרסום זה, כבר אין זכר לטענה אודות פרסום באתר "פורנו". יתרה מכך, התובעת בתצהירה, שכאמור כמעט ולא מתייחס לפרסומים בכלל, לבד מסעיף 11 לתצהירה, לא מציינת היכן פורסמו המודעות מושא הפרסום הראשון והשני והסתפקה בטענה כי התקבלו עשרות אם לא מאות שיחות של גברים ונשים המחפשים סיפוק מיני.

102. התובע בתצהירו, לגבי הפרסום השני, טוען כי הנתבע לא הסתפק בפרסום באתר שידוכים ופרסם מודעה לפיה התובע מחפש לקיים יחסי מין עם נשים. התובע לא מציין היכן פורסמה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 31859-06-16 י.ט. ואח' נ' א.צ.

המודעה, אולם מציין כי היא מצורפת כנספח 9 לתצהירו. דא עקא, עיון בנספח 9 מגלה כי מדובר בעמוד השייך לפרסום הראשון, שעניינו המודעה באתר LOVE ME ביחס לתובעת.

103. הנתבע בתצהיר העדות הראשית שלו טוען כי לא פרסם פרסום כלשהו אודות מי מהתובעים באתר "פורנו", כי לא בכדי לא צורפו המודעות וכי בעדותו במשטרה (נספח 7 לתצהיר הנתבע), התובע אמר שנודע לו על המודעות מכך שחברים אמרו לו על כך.

104. כשהתובעת נחקרה על כך, אמרה שאתר ה"פורנו" המדובר הנו אתר "לאב מי" וכי היא לא ראתה את המודעה, שהייתה בזמנו בידו של התובע, אשר התבייש להראות לה אותה (עמ' 32 ש' 4 – 17).

105. התובע בחקירתו הנגדית טען כי הוא ראה פרסום באתר "פורנו" אודות אשתו, אולם כשנשאל היכן, אמר שזה היה באתר יד 2. התובע ציין כי אין בידו את המודעה (עמ' 40 ש' 29 – עמ' 41 ש' 9).

106. כשהנתבע נחקר בנושא, אמר שלא פרסם כל מודעה אודות התובע באתר לאב מי או באתר היכריות כלשהו ולא באתר "פורנו". כאשר הופנה על ידי ב"כ התובעים לעדותו במשטרה (ראה עמ' 2 ש' 10-11 להודעה, נספח 5 לתצהיר התובע), שם אמר "... אני מאוד מצטער שפרסמתי אותם באתר היכריות...", ענה: "כשאתה פוגע במישהי אתה פוגע בהם כמשפחה" (עמ' 57 ש' 5).

107. התובעים בסיכומיהם טוענים כי המודעות שפורסמו באתר ה"פורנו" אבדו במשטרה, אולם סממנים אודותיהם קיימים בעדויות הצדדים במשטרה וכי לאחר שהנתבע הבין כי המודעות אבדו, הוא התכחש לעדותו במשטרה ולכך שפרסם מודעות אלה.

108. עוד נטען כי השוואת כתובת ה-IP של המחשב שממנו בוצע פרסום המודעה באתר ה"פורנו" (כתובת שהתובע מסר למשטרה בעדותו בעניין זה – ראה הודעתו במשטרה נספח 7 לתצהיר הנתבע), לכתובת ה-IP אשר הסתבר בחקירה שערכו התובעים כי שייכת למחשב של חברת החשמל ושממנה ביצע הנתבע משלוח מכתבים מקוונים לרשויות הרווחה ביחס להזנחת התובעים את הטיפול בבנם, מגלה כי הכתובת הראשונה הנה בטווח כתובות ה-IP של חברת החשמל, בה כאמור עובד הנתבע וממחשביה ביצע את כל הפרסומים לפי הודאתו הוא בעדותו במשטרה, כפי שכבר פירטתי לעיל.

109. הנתבע בסיכומיו ממשיך להכחיש כי פרסם מודעה כלשהי באתר "פורנו" ביחס לתובעים או כל מודעה אחרת דומה באתר אחר ביחס לתובע, חוזר על טענותיו בכתב ההגנה ובתצהיר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 31859-06-16 י.ט. ואח' נ' א.צ.

עדותו ומוסיף כי לגבי הטענה אודות כתובות ה- IP, לא צורפה חוות דעת מקצועית ולא צורפו מסמכים תומכים ועל כן משקלם אפסי.

110. לאחר שנתתי דעתי לטענות הצדדים ולחומר שלפני, נחה דעתי כי לא הוכח שהנתבע פרסם מודעה אודות התובעים באתר "פורנו" כלשהו, אולם הוכח כי פרסם מודעה ביחס לתובע, שלפיה התובע מחפש להכיר נשים, או באתר LOVE ME או במדור מבוגרים באתר יד 2. אין כל ראיה לפרסום מודעה נוספת ביחס לתובעת באתר כלשהו, מעבר לפרסום באתר LOVE ME.

111. המסקנה שלפיה לא הוכח כי הנתבע פרסם מודעה כלשהי ביחס למי מהתובעים באתר "פורנו", מושתתת בראש ובראשונה על כך שהתובעים לא הביאו צילום או תדפיס של המודעות. לפי טענתם, המודעות אבדו במשטרה, אולם טענה זו לא גובתה בראיה ממשית, כגון אישור המשטרה לכך. יושם לב כי בגדרי כתב האישום, לא נכלל אישום על פרסום באתר פורנו.

112. זאת ועוד, המסקנה שהנתבע לא פרסם מודעה כלשהי אודות התובעים באתר פורנו, מבוססת לא פחות על כך שהתובעים עצמם, כפי שזכר לעיל, התייחסו לפרסום אודות התובע באתר "פורנו", ככזה שבוצע באתר LOVE ME (התובעת בחקירתה הנגדית וגם התובע בחקירתו הנגדית - עמ' 39 ש' 17 – 30) או באתר יד 2 (התובע בעדותו במשטרה). האתרים הנ"ל אינם בגדר אתרי "פורנו".

113. התובע בחקירתו הנגדית אמנם ענה "כן" לשאלה האם פורסמה מודעה ביחס לתובעת באתר "פורנו", אולם עיון במכלול עדותו בעניין זה בעמ' 41 לפר', מעלה כי הוא התכוון לאתר יד 2, כפי שציין במפורש.

114. מנגד, המסקנה כי הנתבע פרסם מודעה ביחס לתובע באתר שאינו אתר "פורנו", מבוססת על עדות הנתבע עצמו במשטרה. תחילה ציין הנתבע בחקירתו בעמ' 2 ש' 10 – 11 (ההדגשה של הח"מ): "... אני מאוד מצטער שפרסמתי אותם באתר היכרויות...".

115. דא עקא, במהלך המשפט התכחש הנתבע לכך שפרסם מודעה כלשהי מסוג זה אודות התובע. ההסבר שלו לעדותו הנ"ל במשטרה היה: "כשאתה פוגע במישהי אתה פוגע בהם כמשפחה" (עמ' 57 ש' 5 לפר'). מהסבר זה עולה כי השימוש ברבים ("אותם") לא היה מכוון לכך שהוא פרסם מודעה גם ביחס לתובע, אלא כי הפרסום אודות התובעת, פגע מן הסתם גם בתובע.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 31859-06-16 י.ט. ואח' נ' א.צ.

116. הסבר זה, כשלעצמו, אינו בלתי אפשרי, אולם אז באו הדברים הנוספים שציין באותה חקירה, אותם כבר לא ניתן להסביר (בעמ' 2 ש' 30 – 31 לחקירתו במשטרה): "ש. האם אתה פתחת חשבון באתר ההיכרויות LOVE ME על שמה של ש.ט.. ת. כן ואני מצטער על זה, נראה לי שגם פתחתי חשבון על שמו של י.ט., בעלה הנוכחי".

117. הנתבע הודה, אפוא, במפורש במשטרה, כי פרסם מודעה באתר LOVE ME גם ביחס לתובע. מיותר לציין כי יש לתת לעדות הנתבע במשטרה, משקל רב בהרבה מעדותו כיום, וזאת מטעמים ברורים ובהם שהיום הנתבע מנסה ככל הנראה להתחמק מחיוב בפיצוי. כאמור, גם התובע בחקירתו הנגדית טען שהמודעה אודותיו פורסמה באתר LOVE ME (עמ' 39 ש' 17 – 30).

118. לבד מכך שהנתבע עצמו הודה, אפוא, במפורש בפרסום מודעה מטעם התובע בנושא של היכרויות, הרי שעצם העובדה שתלונתו של התובע במשטרה בעניין זה בשנת 2010 (נספח 7 לתצהיר הנתבע), כללה ציון של כתובת ה-IP, ממנה לפי טענתו בוצע הפרסום, מחזקת גם היא את המסקנה שהיה פרסום כזה. אם לא הייתה מודעה כלל ומדובר היה בהמצאה, מהיכן כתובת ה-IP? האם גם את זה המציא התובע בעת עדותו? אין זה סביר בעיני.

119. נוכח הודעת הנתבע במשטרה בדבר הפרסום ביחס לתובע, אין לי צורך להיזקק לדו"ח האיתור שב"כ הנתבע התנגד לקבילותו (ראה התנגדותו הכללית לעדויות שמיעה בעמ' 26 לפר'), דו"ח אשר ציין את כתובת ה-IP שממנה ביצע הנתבע ממחשבי חברת החשמל את משלוח המכתבים המקוונים לרשויות הרווחה.

120. די לי כדי לקשור את הנתבע לפרסום המודעה אודות התובע באתר ההיכרויות או במדובר מבוגרים באתר יד 2, בעדותו הוא.

121. כאמור, ביחס לתובעת לא הוכח, אפוא, כי מעבר לפרסום באתר LOVE ME, פורסמה מודעה נוספת אודותיה באתר אחר כלשהו, שכן התובעים לא הביאו את העתק המודעה כראיה, לא הובאה ראיה על תלונה נוספת של התובעת ביחס למודעה באתר יד 2, והנתבע לא הודה בשום מקום כי פרסם ביחס אליה מודעה נוספת כאמור.

122. הוכח, אפוא, כי לבד מהפרסום הראשון, שעניינו פרסום באתר LOVE ME אודות התובעת, ביצע הנתבע פרסום נוסף אחד מסוג זה בלבד, אודות התובע, ככל הנראה גם הוא באתר LOVE ME.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 16-06-31859 י.ט. ואח' נ' א.צ.

טענת הנתבע בדבר הרחבת חזית

123. בסיכומיהם עותרים התובעים לחיוב הנתבע בפיצוי בגין הפרסום השני ומגדירים אותו בכותרת פרק ב' לסיכומים בעמ' 3 כפרסום "באתרי היכרויות ופורנו", בעוד בסעיף 46 לכתב התביעה, תיארו את עילת התביעה בגין פרסום זה, כפרסום באתר "פורנו", תוך שהם מדגישים את ההבדל בין אתר שידוכים לאתר "פורנו": "46. אלא שהנתבע לא הסתפק 'סתם' באתרי שידוכים בהם בייש את התובעת, והגדיל לעשות עת פרסם מודעה בשמו של התובע באתר פורנו, בה התובע לכאורה מחפש נשים לקיום יחסי מין ובדומה לכך מודעה בשמה של התובעת באתר פורנו (!), בה ציין כי היא אוהבת אלוהול ומעוניינת לשכב עם גברים".

124. ב"כ הנתבע התנגד להרחבת חזית בפתח חקירת התובעת ולפני חקירת התובע (עמ' 26 לפר'). בסיכומיו, טוען הנתבע כי לא הוכח פרסום באתר "פורנו" או אתר סקס ועל כן יש לדחות את התביעה לגבי פרסום זה בעילה של לשון הרע.

125. בסיכומי התשובה (סעיף ו'), מתייחסת באת כוח התובעים לפרסום זה כפרסום "במדורי מבוגרים", ללא אזכור אתר "פורנו", כך שנראה כי התובעים זנחו בסיכומי התשובה את הטענה כי מדובר היה בפרסום באתר "פורנו" ובצדק, שהרי כפי שפורט לעיל בהרחבה, לא הובאה כמעט ראיות, ודאי לא ראיה ממשית, על פרסום באתר "פורנו", בעוד כל הראיות שהובאו על ידי שני הצדדים בקשר לפרסום אודות התובע, היו בקשר לאתר LOVE ME ומדור מבוגרים באתר יד 2, ששניהם כאמור אינם אתרי "פורנו".

126. האם ניתן, בנסיבות הנזכרות לעיל, לפסוק לתובע פיצוי בגין הפרסום השני, מקום שהפרסום הוגדר בתביעה כפרסום "באתר פורנו" ומקום שמחד, לא הוכח כי היה פרסום אודות התובע באתר שכזה ומאידך הוכח שהיה פרסום אודותיו באתר LOVE ME או במדור מבוגרים באתר יד 2?

127. מהות הטענה ועילת התביעה ביחס לפרסום שהוגדר בכתב התביעה כ"הפרסום השני", הנה כי הנתבע פרסם מודעות אודות התובע והתובעת שהם מחפשים לקיים יחסי מין עם נשים וגברים בהתאמה.

128. עילת התביעה ביחס לפרסום השני גם לא הוגבלה או יוחדה לאתר ספציפי, בניגוד למשל, לפרסום הראשון, שהתייחס לפרסום ספציפי באתר ספציפי (אתר LOVE ME).

129. הסיבה לכך הנה כי לא היה בהישג ידם של התובעים עותק המודעות המדוברות מושא הפרסום השני. משלא נטען בכתב התביעה לפרסום באתר ספציפי ומשלא צורפו המודעות ומנגד שעה שהתובעים עמדו על כך שהיה פרסום אודות התובע והנתבע כאמור אף הודה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 31859-06-16 י.ט. ואח' נ' א.צ.

בכך במשטרה, המשפט התנהל בפועל גם לגבי פרסומים אודות התובע בכלל (לאו דווקא באתר "פורנו") והצדדים הביאו ראיות גם לעניין זה.

130. כלומר, לא מדובר במצב שבו התובעת מתייחסת בכתב התביעה לפרסום ספציפי ועל כן הנתבע מתגונן רק לגבי זה ולפתע עותרת היא בסיכומיה לחייב בפיצוי בגין פרסום אחר לגמרי, כשהנתבע לא יכול היה להתגונן לגביו, משלא צוין קודם לכן.

131. לפיכך, לדידי, בנסיבות הנזכרות לעיל, אם הוכח בסופו של דבר כי הפרסום נעשה במדור מבוגרים באתר יד 2 או באתר ההיכרויות LOVE ME, עילת התביעה הוכחה ואין לראות בנסיבות אלה משום הרחבת חזית.

132. גם איני רואה מניעה מלפסוק פיצוי לתובע בשל העובדה שהמודעה עצמה לא צורפה כראיה וזאת שעה שעצם פרסום מודעה מטעם התובע באתר היכרויות או מבוגרים ביד 2, כמי שמחפש להכיר נשים בעודו נשוי, יש בו משום לשון הרע כלפיו והנתבע עצמו הודה בפרסום זה.

הפיצוי והשיקולים לגבי גובה הפיצוי

133. המודעה שפורסמה על התובע, פורסמה בשנת 2010, כשנתיים לפני פרסום המודעה אודות התובעת, כעולה ממועד הגשת התלונה במשטרה על ידי התובע. בתצהירי התובעים אין התייחסות למשך הזמן שבו המודעה הייתה באוויר, אולם התובע עצמו הודה בקדם המשפט של יום 22.6.17 כי הפרסום הזה הוסר תוך "מספר ימים" (עמ' 9 ש' 23), מה שלא הפריע לו להעיד במסגרת חקירתו הנגדית, כי אינו יודע תוך כמה זמן המודעה הוסרה (עמ' 40 ש' 19).

134. גם ביחס למודעה על התובע, יש לקבוע, כפי שקבעתי ביחס למודעה על התובעת ומאותם הנימוקים, כי לא הוכח שהנתבע הפיץ ברבים כי התובעים פרסמו מודעות כאמור. לא ייפסק, אפוא, לתובע פיצוי בגין כך שדבר פרסום המודעה אודות התובע הגיע לידיעת מכריו, משפחתו או הקהילה שבה הוא חי, וזאת כי אם הגיע הפרסום לידיעת אלה, לא היה זה תוצאה של הפרסום, אלא עקב כך שהתובעים עצמם הפיצו את הדבר.

135. השיקולים להפחתת הפיצוי ולקביעתו על סכום נמוך יותר באופן יחסי והשיקולים הנגדיים, להגברת הפיצוי ולקביעתו על סכום גבוה יותר באופן יחסי, זהים פחות או יותר לאלה שפירטתי ביחס לפרסום הראשון. גם כאן החלק העיקרי של הפיצוי נובע מההיבט העונשי/חינוכי/הרתעתי וזאת לצד פיצוי מתון יותר עבור ההיבט התרופתי/איש.

136. בהתאם לכך ולאחר ששקלתי את כל השיקולים הנדרשים, לרבות תכליות הפיצוי, אני מחליט להעמיד את הפיצוי לתובע עבור הנזק שנגרם לו עקב הלשון הרע שכרוך בפרסום המודעה בענייני באתר יד 2 או באתר LOVE ME, על סכום זהה לזה שנפסק לתובעת, בסך של 30,000 ₪.

137. הפרסום השלישי עניינו פרסום מודעות למכירת דירת התובעים ולהשכרת דירה פיקטיבית שהמציא הנתבע. בגין כך תובעים התובעים פיצוי של 300,000 ₪ בעילה של לשון הרע ופגיעה בפרטיות.

143. יש לדחות את טענת התובעים, לפיה פרסום המודעות מהווה לשון הרע, בשל כך שהפרסום הכניס אותם לסיטואציה שבה נאלצו להכחיש כי פרסמו את המודעות וכי הכחשה מעין זו, בנסיבות, הציגה אותם באור שלילי ופגעה בשמם הטוב, בבחינת מי ייתן בהם בעתיד אמון, בפעם הבאה שיפרסמו מודעות אמיתיות.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 31859-06-16 י.ט. ואח' נ' א.צ.

144. המבחן של לשון הרע מוגבל לתוכנו של הפרסום ולא לאירועים שמתרחשים לאחר מכן וכאמור, ברור כי מכירת דירה אינו מעשה שעשוי להשפיל אדם בעיני הבריות.

145. זאת ועוד – גם לו הייתי סבור שלצורך הכרעה בשאלה האם יש בפרסום משום לשון הרע, יש לבחון לא רק את תוכנו של הפרסום, אלא גם את הסיטואציה שנוצרה בעטיו, בהינתן הנסיבות המיוחדות של פרסום תוך התחזות לתובעים, איני רואה כיצד הכחשת הפרסום על ידי התובעים, תוך הסבר כי מדובר בהתחזות של אדם אחר, עשויה ליצור מצב שבו התובעים מושפלים בעיני הבריות.

146. נדמה לי שבמקרה הגרוע יזכו התובעים במצב שכזה ליחס אדיש מצד הפונים בגין המודעה ובמקרה הטוב אף לאמפתיה מצדם.

147. ודאי שהסיטואציה לא יכולה להפוך את התובעים למטרה לשנאה, בוז או לעג בעיני הבריות, כשברור לחלוטין שבנסיבות העניין, הם חפים מכל פשע וכשגם כל אדם סביר אחר יבין זאת מיד, עם קבלת ההסבר של התובעים.

148. לפיכך, התביעה בעילה של לשון הרע ביחס לפרסום השלישי נדחת.

149. התובעים טענו כי פרסום המודעות גם פגע בפרטיותם. הנתבע טוען בסיכומיו כי הדרישה לפיצוי בגין פגיעה בפרטיות מהווה הרחבת חזית, שכן בכתב התביעה עתרו התובעים לפיצוי מכוח סעיף 7א(ב) לחוק איסור לשון הרע, בגין שלושת המקרים, בסכום של 100,000 ₪ למודעה, לצרכי אגרה.

150. אמנם, התובעים לא הקפידו על קוהרנטיות וסדר, בכל הנוגע לסעדים שנתבעו בכתב התביעה ולאופן שבו ניסחו את העתירות הכספיות. מחד, כללו התובעים טענה לפגיעה בפרטיות ביחס לחלק מהפרסומים במסגרת כותרות כתב התביעה ומאידך, בגוף סעיפי התביעה שבאו לאחר מכן, לא הקפידו לחזור על כך או לציין במפורש את העתירה הכספית מכוח חוק הגנת הפרטיות, לצד זו המבוססת על חוק איסור לשון הרע.

151. עם זאת, לדידי, ענין זה לא יכול למנוע מהתובעים לקבל פיצוי בגין פגיעה בפרטיות עקב הפרסום השלישי. סבורני כי די בכך שצינו בכותרת פרק המשנה בכתב התביעה המתייחס לפרסום השלישי, את הדברים הבאים "עילת תביעה מס' 3 על פי חוק איסור לשון הרע ועל פי חוק הגנת הפרטיות", כדי שסכום התביעה בגין הפרסום השלישי, בסך 300,000 ₪, ייחשב כסכום שנתבע מכוח שני החוקים הנ"ל יחד.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 31859-06-16 י.ט. ואח' נ' א.צ.

152. המסקנה הנ"ל נכונה גם אם בסעיף 66 לתביעה, בסוף הפרק המתייחס לפרסום השלישי, נעשה אזכור של סעיף 7א'(ב) לחוק איסור לשון הרע בלבד, ללא אזכור חוק הגנת הפרטיות, שכן בסעיף 67 לתביעה, נרשם כי התובעים מעמידים את הסכום הנתבע "בגין עילת תביעה זו... על סכום של 300,000 ₪", כאשר כאמור, עילת התביעה הוגדרה כ"עילת תביעה מס' 3 על פי חוק איסור לשון הרע ועל פי חוק הגנת הפרטיות".

153. חשיפת שמו של התובע במודעות ללא רשותו, מהווה פגיעה בפרטיות לפי סעיף 2(6) לחוק, שכן השימוש בשמו היה לשם הפקת רווח, היינו לשם גרימת נזק מכוון לתובע, אותו רצה הנתבע לגרום לפי עדותו הוא. עצם פרסום המודעות מתוך מטרה ליצור שיחות טלפון מיותרות לבית התובעים, מהווה "הטרדה אחרת" לפי סעיף 2(1) לחוק. פרסום כתובת התובעים, מספר הטלפון בביתם, ומספר הנייד של התובע, ללא הסכמתם, מהווה שימוש בידיעה על ענייניו הפרטיים של אדם ועל כן פגיעה בפרטיות לפי סעיף 2(9) לחוק.

154. בכל הנוגע למשך הזמן שבו הפרסומים היו קיימים, לא הובאו ראיות מדויקות וחד משמעיות. התובעים לא הביאו מידע אודות כך מהאתרים הנ"ל, אלא הסתמכו על עדותם שלפיה הסיפור נמשך שלוש שנים (ראה תצהיר התובע ס' 48).

155. הנתבע טען בתצהירו כי הפרסום הורד במהירות על ידי התובע באמצעות מכרה שלו, ששכרה ממנה דירה בעבר ושעבדה באתר יד 2 (ס' 45 לתצהירו).

156. עיון בחקירה הנגדית של התובעים בקשר לפרסום השלישי (עמ' 33 ועמ' 41 ש' 11 – עמ' 44 ש' 6), מגלה כי עדותם ביחס למשך הזמן שהמודעות בקשר לדירות היו באוויר, הייתה לא קוהרנטית, לא חד משמעית ומבולבלת במידה רבה.

157. מצד אחד העיד התובע כי הוא לא פעל להוריד את המודעות, שכן רצה לתפוס את המתחזה (עמ' 42 ש' 2 – 4) ומצד שני העיד כי היה אדם נחמד שהוריד לו את המודעה מאתר יד 2 (עמ' 42 ש' 11 – 12).

158. כך או אחרת, היה על התובעים לפעול להורדת המודעות, בבחינת חובת הקטנת הנזק. בנסיבות, בהן ידעו את שמות האתרים ואת מספרי המודעות, לא הייתה כל מניעה לעשות כן מיד.

159. לא הוכח כי התובעים ניסו להוריד את המודעות או כי לא עלה בידיהם הדבר מסיבות שאינן תלויות בהם. להפך, לגבי אתר יד 2, התובע הודה כאמור כי המודעה הוסרה. מדוע שלא הייתה מוסרת גם באתרים האחרים? אין הסבר לכך.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 31859-06-16 י.ט. ואח' נ' א.צ.

160. לפיכך, גם אם המודעות נותרו באוויר שלוש שנים כדברי התובעים, הם אינם זכאים לפיצוי על הנזק שנגרם להם עקב פרסום המודעות, ליותר מאשר ימים בודדים, המהווים תקופה סבירה לצרכי הסרת המודעות.

161. בשולי הדברים אציין כי גרסת התובעים, אודות טלפונים מדי יום במשך שלוש שנים ומעלה, אינה אמינה בעיני וזאת בהתחשב בעדות המבולבלת ולא קוהרנטית שלהם באופן כללי ביחס למספר נושאים ובהם משכי הזמן של הפרסומים השונים, האם פעלו להוריד את המודעות וכו'.

162. מסקנתי זו נתמכת גם על רקע הנטייה החזקה של התובעים להגזים בתיאור הנזק שנגרם להם עקב הפרסומים כולם והסכומים הבלתי סבירים בעליל שתבעו, כמו גם עדויות סותרות שנתנו, כפי שעוד יפורט בהמשך פסק הדין.

163. בהתחשב בכך שיש לאמוד את הנזק בהתאמה לזמן אוויר של ימים בודדים, גם ברור שמספר הטלפונים שיכלו התובעים לקבל בתקופה קצרה זו, היא מוגבלת וכך גם הנזק שנגרם להם כתוצאה מכך.

164. נוסף לכך שעוצמת הפגיעה בפרטיות במסגרת פרסום זה לא היה חמור. מנגד, שוב, כחוט השני בתיק זה, פועלת לרעת התובע כוונת הזדון שלו ועצם ההתחזות, גם אם המשקל שלהם מופחת במידה מסוימת בשל הטריגר להתנהלותו, אשר התובעת אחראית לו.

165. בהתחשב בכל האמור לעיל, גם כאן המרכיב העיקרי של הפיצוי יהיה בהיבט העונשי/חינוכי/הרתעתי.

166. אני מעמיד, אפוא, את הפיצוי לשני התובעים יחד בגין הפרסום השלישי על 15,000 ₪.

הפרסום הרביעי – 400,000 ₪ - משלוח פקס לחברת אורנג', לניתוק הנייד של התובע והגשת בקשות ניתוק אצל חברות תקשורת אחרות באתר NETEK – פגיעה בפרטיות

167. הפרסום הרביעי עניינו משלוח פקס לחברת אורנג', לניתוק מנוי הטלפון הנייד של התובע והגשת בקשות ניתוק אצל חברות תקשורת אחרות באתר NETEK. בגין כך תובעים התובעים פיצוי של 400,000 ₪ בעילה של פגיעה בפרטיות. לפי כתב התביעה, הוטרדו התובעים רבות על ידי נציגי השירות שיצרו עמם קשר והם נאלצו לכתת רגליהם לחברות התקשורת לצורך הבהרה ותיקון.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 16-06-31859 י.ט. ואח' נ' א.צ.

168. הנתבע טוען בכתב הגנתו כי לא מדובר בפגיעה בפרטיות וגם אופן חישוב סכום התביעה לא ברור. הנתבע אינו מכחיש כי שלח בקשות ניתוק כנטען. הוא הודה בכך גם במשטרה וגם במשפט הפלילי.

169. התובע בתצהירו (ס' 53 – 58), חוזר על הטענות שנטענו בכתב התביעה, למעט הטענה שלפיה נזקקו התובעים לכתת רגליהם לחברות התקשורת לתיקון המצב, טענה שנשמטה משום מה מתצהירו. לתצהירו (נספח 13), צורפו שתי פניות שהכין הנתבע, אחת לחברת אורנג' והשנייה לחב' סלקום, בו מבוקש לנתק אותו מכל השירותים שהוא מקבל מחברות אלה. התובעת בתצהירה בסעיף 11 הזכירה את השיחות הרבות שקיבלה בין היתר עקב פרסום זה.

170. הנתבע בתצהירו (ס' 46 – 47) חוזר על טענותיו מכתב ההגנה וכן מפנה לדברי התובע במשפט הפלילי, שם טען כי היו שני מקרים של פניות מצד הנתבע לחברות תקשורת לניתוק התובעים מהשירותים.

171. כשהתובעת נחקרה בנושא זה (עמ' 34 ש' 4 – 18), גם כאן נתנה עדות מבולבלת ובחלקה בלתי סבירה.

172. כך למשל, מחד, העידה כי השיחות מחברות התקשורת הגיעו גם אליה, מאידך לא ידעה לומר מאיזה חברות וציינה כי היא לא התעניינה בזה. כשנשאלה מה אמרו לה, נתנה תשובה שלא קשורה בכלל לשאלה נשאלה.

173. בעוד נשאלה על חב' התקשורת שהתקשרו אליה, סיפרה כי המתקשר שאל לגבי הדירה שהיא מוכרת והעידה עוד דברים שלא נוגעים כלל לעניין. לגבי כמות השיחות ומשכן העידה כי היו הרבה, מדי יום וכי הדבר נמשך עד שהנתבע נתפס, אולם מאידך טענה כי השיחות ממשיכות עד היום. נדמה כי חוסר הקוהרנטיות, הבלבול וחוסר הסבירות בעדותה של התובעת מדברים בעד עצמם, גם לנוכח עדותו של התובע שתפורט להלן ואשר סותרת את עדותה.

174. כאשר התובע נחקר בנושא הפרסום הרביעי, הוא הכחיש כי קיבל שיחות טלפון מחברות תקשורת, למרות שנשאל על כך במפורש פעמיים וטען כי הוא זה שהתקשר אליהן עקב כך שמספר הטלפון שלו בעבודה נותק (עמ' 44 ש' 7 – 10).

175. מיותר לציין כי עדות התובע מוסיפה מימד נוסף של חוסר מהימנות לגרסת התובעים וזאת כאשר בכתב בתביעה נטען לשיחות שהתקבלו מחברות התקשורת והצורך של התובעים לכתת רגליהם לחברות להסדיר הנושא, בעוד בתצהיר התובע נשמטה הטענה האחרונה מבין

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 31859-06-16 י.ט. ואח' נ' א.צ.

השניים הנ"ל ובעדויות התובעים כבר ישנה סתירה מוחלטת ביחס לשאלה אם התקבלו כלל שיחות מחברות התקשורת עקב בקשות הניתוק ששלח הנתבע.

176. לנוכח כל האמור לעיל, אין בידי לקבל את עדות התובעת ביחס לכמות השיחות ומשכן. יושם לב שבכתב התביעה אין כל התייחסות של התובעים למשך הזמן שבו קיבלו את השיחות הנטענות, שהתובע בעדותו העיד כי כלל לא התקבלו.

177. ברור אם כן כי מה שהוכח מבחינה עובדתית, הנו כי הנתבע שלח בקשות ניתוק לחברות הסלולר אורנג' וסלקום (הפניות צורפו לתצהיר התובע) וכן לכל חברות האינטרנט (כפי הודעתו במשטרה בעמ' 2 ש' 15 – 16 נספח 5 לתצהיר התובע).

178. עילת התביעה כאן הנה פגיעה בפרטיות. בהתחשב בכך שנעשה שימוש בשם של התובע ובמספר הטלפון הנייד שלו, כעולה מבקשות הניתוק שהכין ושלח הנתבע לחברות אורנג' וסלקום (נספח 13 לתצהיר התובע), ובהינתן כי גם בפניה לחברות האינטרנט (שעותק מהן אמנם לא צורף כראיה אולם הנתבע הודה בפניה גם אליהן), נעשה מן הסתם שימוש בשם של התובעים או מי מהם, הרי שמדובר בהפרה של סעיף 12(1) לחוק, שעניינו בין היתר איסור הטרדה (ראה הסיפא - "הטרדה אחרת"), כמו גם של סעיף 12(6) לחוק, הקובע כי שימוש בשמו של אדם ללא הסכמתו לשם עשיית רווח, ייחשב כפגיעה בפרטיות וכן הפרה של סעיף 12(9) לחוק, שעניינו שימוש בידעיה על ענייניו הפרטיים של אדם ללא הסכמתו.

179. הנזק שנגרם לתובעים כתוצאה מהפרסום הרביעי, בהיבט התרופתי של השבת המצב לקדמותו, היה קטן. לא הוכח כי התובעים קיבלו שיחות רבות, אם בכלל, כתוצאה מכך. לא הוכח כי התובעים נדרשו לכתת רגליהם למשרדי החברות. לא הוכח שנותקו בפועל על ידי מי מהחברות. גם בהיבט האישי של עגמת נפש ובהיבט של עוצמת הפגיעה בפרטיות, שלא הייתה חמורה במסגרת פרסום זה, סכום הפיצוי הראוי הוא נמוך.

180. עם זאת, גם בפסיקת פיצוי בגין פגיעה בפרטיות ניתן להתחשב בתכליות שמעבר להשבת המצב לקדמותו, כפי שנהוג בדיני לשון הרע.

181. ראה בעניין זה ת"א (מחוזי-ת"א) 2578/00 אריאל מקדונלד נ' מקדונלד'ס (אלוניאל) בע"מ, פד"י תשס"א(2) 813, שם נקבע: "הקלות הבלתי נסבלת בהטלת דופי והיעדר הרגישות לכבודו ולפרטיותו של הזולת, מכתבים מדיניות מרחיבה של פסיקת פיצויים (ראה [ת"א \(ת"א\) 2546/99 הרציקוביץ נ' רשת שוקן בע"מ](#) [24]). אכן, מטרתם של דיני הנזיקין היא בראש וראשונה החזרת מצב לקדמותו, ברם [חוק איסור לשון הרע](#), ו**חוק הגנת הפרטיות**, מעמידים מטרה נוספת של הגנה על זכויות יסוד חוקתיות".

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 16-06-31859 י.ט. ואח' נ' א.צ.

182. בהיבט העונשי וחינוכי/הרתעתי, שהרי עצם ההתחזות של הנתבע לתובע, היא לכשעצמה חמורה, כמו גם הפעולה המכוונת בזדון.

183. הנפגעים כאן הנם התובעים יחד. התובע, שהנתבע התחזה לו ואשר מספר הנייד שלו הופיע בפרסומים לחברת אורנג' וסלקום שצורפו כראיה ולפי עדותו של הנתבע במשטרה שלח פניה דומה גם לחברת פלאפון. גם פרטיות התובעת הופרה, מקום שלפי הודאת הנתבע עצמו, הוא שלח פניות ניתוק לכל חברות האינטרנט, כשסביר להניח שאלה נתנו שירותים למשק הבית המשותף ולא רק לתובע (ראה עמ' 2 ש' 15 – 16 להודעת הנתבע במשטרה, נספח 5 לתצהיר התובע),.

184. בהתחשב בכל האמור לעיל, אני מעמיד, גם כאן, כפי בפרסום השלישי, את הפיצוי לשני התובעים יחד בגין הפרסום הרביעי, על 15,000 ₪.

הפרסום החמישי – 1,000,000 ₪ - משלוח מכתבים למחלקת הרווחה של עיריית קרית אונו-לשון הרע ופגיעה בפרטיות

185. עילת התביעה החמישית עניינה משלוח שני מכתבים מקוונים למחלקת הרווחה של עיריית קרית אונו, הנחזים להיות, האחד, מטעם בנם של התובעים ח. והשני, מטעם בעלה לשעבר של בתם של התובעים, מר א.ל., בהם נרשם כי התובעים מתעללים ומזניחים את הטיפול בבנם השני, י.ד.ט. ז"ל, שסבל בזמנו מפיגור שכלי וכן מבעיות נשימה קשות, אשר לימים אף הביאו למותו בטרם עת, בגיל 18.5 וזאת בשלהי פרשת הפרסומים מצד הנתבע.

186. התובעים טוענים כי הדבר גרם להם לנזק עצום, בכך שנאלצו להוכיח את חפותם בפני רשויות הרווחה, בכך שנפתח הליך הבירור עקב מכתבי הנתבע, בכך שנערכה פגישה בבית התובעים על ידי עו"ס הרשויות ובכך שהתלונות הגיעו לידיעת מכותבים רבים במחלקת הרווחה ולרבות עד לשכת שר הרווחה.

187. בגין כך תובעים התובעים פיצוי של 1,000,000 ₪ בעילה של לשון הרע ופגיעה בפרטיות.

188. הנתבע בכתב הגנתו טוען כי התובעים עותרים לסכום מופרך ודמיוני של מיליון ₪, בגין שני פרסומים בודדים, כי אף שאין להצדיק בשום דרך את התנהלותו (הנתבע מציין כי התנצל גם בגין פרסום זה), הרי שפעולתו הייתה תגובה לפעולה נפסדת דומה של התובעת, אשר פנתה בשנת 2010 לרשויות הרווחה בפ"ת, בתלונה שקרית נגד אביו ביחס לטיפול באמו.

189. הנתבע מוסיף ומזכיר את הסכסוך המשפחתי הקשה ואת התנהלות התובעת בהליכים בבית המשפט לענייני משפחה, כנסיבות מקלות, המצדיקות את הפחתת הפיצוי וכן מציין

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 31859-06-16 י.ט. ואח' נ' א.צ.

כי לאחר הגשת התביעה הנוכחית, פנו התובעים למקום עבודתו, בחברת חשמל, בניסיון לפגוע בו ולגרום לפיטוריו. כן טוען הנתבע כי עוצמת לשון הרע במכתבים ששלח אינה גבוהה.

190. בשל חשיבות העניין, להלן הנוסח המלא של שני המכתבים המקוונים ששלח הנתבע למחלקת הרווחה בעיריית קרית אונו:

בפניה המקוונת ששלח הנתבע ביום 3.7.12 בשם ח.ט. נכתב (נספח יא' לתביעה):

"נושא הפניה: ילדים ובני נוער

שם השולח: ח.ט.

כתובת: XXXXX XXXXX XXXX XXXX

E-MAIL: XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

מיקוד: XXXXX

טלפון: XXXXXXXXXX

ת.ז.: XXXXXXXXXX

הנדון: הזנחה של אחי ד. בידי הורי ש. וי. (כך המקור-י.ד.).

תוכן הפניה:

שלום רב

אני גר כיום בחו"ל בניו-יורק

אחי ד. הנו ילד פגוע מוח ומטופל ע"י הורי בביתם ברחוב XXXXX XXXXX XXXX XXXX.

בזמן האחרון יש לי הרגשה שההורים שלי מזניחים אותו. אבקשכם להגיע לבדוק את הנושא

במהרה לפני שיקרה דבר נורא!!!!

הייתי עד הזדמנויות שונות למקרי אלימות קשים כלפיו. היום אני והורי כבר לא בקשר טוב בגלל

ריבוי מקרים הללו.

אבקשכם לבדוק את הנושא במהרה".

בפנייה המקוונת ששלח הנתבע ביום 3.7.12 בשם א.ל., בעלה לשעבר של בתם של התובעים,

נכתב (נספח י' לתביעה):

נושא דיווח על רשלנות והזנחה

הפניה

שם פרטי א.ל.

ומשפחה

טלפון XXXXXXXXXX

ליצירת

קשר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 31859-06-16 י.ט. ואח' נ' א.צ.

תוכן הפניה שלום רב ברצוני לדווח על מקרה חמור של הזנחה של ילד נכה (פגוע ראש) ברחוב
 XXXXXXXX פרטים: י. ו.ש. ט. XXXXXXXX ההורים נוהגים להשאיר את הילד
 לבד עם מטפלת ללא אישור שהייה בארץ וכמובן ללא אישור עבודה. אנא טפלו בכך בהקדם.

דואר XXXXXXXXXX

אלקטרוני

כתובת XXXXX XXXXX

מגורים

עיר מגורים קרית אונו

טלפון נוסף XXXXXXXXXX

מספר פקס XXXXXXXXXX."

191. בתצהיר התובע הוא חוזר פחות או יותר על הדברים שנטענו בכתב התביעה ואשר עיקרם
 תוארו על ידי לעיל. התובעת בתצהירה, כפי שכבר צוין, המעיטה להתייחס לפרסומים
 והתמקדה ביחסיה עם אחיה, מרדכי, אבי הנתבע, והתנהלותו הנוראית כלפיה, למעט
 התייחסות לאקונית לפרסומים של הנתבע בסעיף 11 לתצהיר והצטרפות לכל האמור
 בתצהיר בעלה, בסעיף 6 לתצהירה.

192. לתצהיר התובע צורף מכתב מיום 14.11.12 של מרכזת תחום פיגור במחלקת הרווחה של
 עיריית קרית אונו, עו"ס ר.ש., אשר נשלח אל הגב' ש.ג. ראש ענף ועדות ערר ותלונות במשרד
 הרווחה.

193. במכתב מתארת הגב' ש. את הליך הבדיקה ומציינת שהתברר שמדובר במתחזה שהפיץ את
 המכתבים ואשר מטריד את התובעים במכתבי השמצה נוספים. גב' ש. מאשרת כי הטיפול
 של התובעים בבן הנו מסור במיוחד. המכתב מסתיים בכך שמדובר בעלילת שווא.

194. כן צורף מכתב של הגב' ג. אל הגב' ר.ז., הממונה על פניות הציבור במשרד הרווחה ואשר
 העתק ממנו נשלח אל גורמים שונים נוספים במשרד. הגב' ג. חוזרת למעשה על מה שנכתב
 במכתב של העו"ס ר.ש. במכתב מיום 14.11.12.

195. הנתבע בתצהירו חוזר על טיעוני ההגנה שלו, שהובאו על ידי לעיל ומוסיף כי בהליך הפלילי,
 בית המשפט קבע כי יש להתחשב, לעניין גזירת דינו, ברקע לעבירות, היינו בסכסוך
 המשפחתי הקשה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 31859-06-16 י.ט. ואח' נ' א.צ.

196. בחקירה הנגדית של התובעת ולשאלה מה קרה לאחר משלוח המכתבים, ציינה התובעת כי ר.ש. אמרה לה שבמקרה כזה צריך ליידע את המפקחת והיא נותנת הוראות לקחת את הילד מההורים וכששמעה זאת ירדו לה דמעות.

197. מאידך, אמרה שנאמר לה שידברו עם הבן ח. כדי לבדוק אם הוא שלח את המכתב (עמ' 34 ש' 25 – עמ' 35 למעלה). התובע לא נחקר לגבי הפרסום החמישי.

198. הפרסום החמישי לא מוכחש על ידי הנתבע. כל טענות ההגנה שלו מתמקדות למעשה בגובה הנזק.

199. אין ספק כי הפרסום החמישי הוא החמור מכל. אין צורך להכביר מילים ביחס לפגם המוסרי הקשה שמלווה פרסום מעין זה ועגמת הנפש הרבה שנגרמה לתובעים. עם זאת, גם כאן קיימים, לצד השיקולים לחומרא, גם שיקולים לקולא.

200. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים ובחומר שלפני, להלן השיקולים שמצדיקים פסיקת פיצוי גבוה יותר, בבחינת שיקולים לחומרא: הפגם המוסרי הקשה, הכרוך בעצם משלוח המכתבים; עוצמת הלשון הרע, שהייתה משמעותית, בהתחשב בכך שהמכתבים הטיחו בתובעים כי הם מזניחים את בנם חסר הישע ואף נוהגים כלפיו באלימות קשה; העובדה שהפרסום נשלח לרשויות הרווחה, אשר בסמכותם ליטול מהורים את המשמורת על ילדיהם, במקרים בדיוק מהסוג אשר הוטחו בתובעים במכתבים ששלח הנתבע; עגמת הנפש הרבה שמטבע הדברים נגרמה לתובעים עקב פרסום זה; העובדה שניתן היה לצפות כי המכתבים יקבלו תפוצה נרחבת יותר מגורם אחד או שניים במחלקת הרווחה המקומית וכי הדבר עשוי גם להגיע לגורמים בכירים ונוספים במשרד הרווחה, כפי שאמנם היה; עצם העובדה שהפרסום נעשה על דרך של התחזות לאחרים; העובדה שהפרסום נעשה בזדון; שהנתבע ידע כי הפרסום אינו אמת; שלא מדובר היה במעשה חד פעמי, אלא כחלק מסדרה של מעשים שנעשו בזדון ולא כולם באותו היום, אלא חלקם בהפרש של שנתיים ימים אחד מהשני; שעקב כך גם קשה לומר שמדובר בפרסום שנעשה ב"עידנא דריתחא".

201. מאידך, השיקולים לקולא הנם: כי דווקא משנשלחו המכתבים בשם הבן והחתן, בני משפחה, ובהעדר ראיה לכך שהיה סכסוך בין אלה ולבין התובעים, ההסתברות כי העניין יתברר עד מהרה כעלילת שווא, היה גבוה מלכתחילה; העובדה שלפי חומר הראיות שהוצג, נראה כי בין היתר בהתחשב בהיכרות הקודמת של מחלקת הרווחה עם המשפחה, הגורמים נתנו מההתחלה אמון בהסבר שנתנו התובעים; כי ניתן היה בהרמת טלפון (אל הבן ח. והחתן א.), לדעת מיד שמדובר בעלילה של מתחזה וכי כך אכן כנראה נפתר העניין במהרה, עוד הרבה לפני מכתבה של ר.ש. מיום 14.11.12; כי העובדה שהתובעים לא מצאו לנכון להביא לעדות ולו גורם אחד ממחלקת הרווחה, מעידה כי אלה היו אכן מאשרים כי הנושא נסגר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 31859-06-16 י.ט. ואח' נ' א.צ.

תוך זמן קצר ביותר וכי לא הייתה מלכתחילה כל סכנה למשמורת של ההורים על הבן; כי לא הוכח גם כאן כי הנתבע הפיץ את דבר קיומם של המכתבים למכרים, משפחה, חברי הקהילה או אחרים וכי אם הדבר נודע למי מהנ"ל, היה זה בשל פעולת התובעים עצמם; גם כאן, המניע לפרסום, היינו הסכסוך המשפחתי הקשה וההשמצות ההדדיות הקשות והבלתי נגמרות, מהווה שיקול מסוים להפחתת הפיצוי, אם כי לא משמעותי, וזאת בהינתן כי ההתנהלות הקשה במסגרת הסכסוך לא הייתה חד צדדית, אלא הדדית; ההתנצלויות החוזרות ונשנות של הנתבע בפני התובעים במשטרה, בהליך הפלילי בדיון פרונטאלי בנוכחות התובעים וכך גם בהליך דנא (דיון מקדמי מיום 22.6.17 בעמ' 10 ש' 13, בתחילת תשובותיו לשאלות בית המשפט, כשהנתבע מוזהר להצהיר אמת והיה על דוכן העדים, עת אמר - "בתחילת דבריי אני אומר שאני מצטער ומתחרט על מה שעשיתי. אין לכך שום הצדקה.. הייתי בסערת רגשות ואני מצטער" מהוות שיקול להפחתה מסוימת של הפיצוי. בניגוד לטענת התובעים, ההתרשמות שלי הנה כי ההתנצלות הייתה כנה ובהינתן כי היא ניתנה באולם, הזדמן לי לבחון לא רק את תוכנה, אלא גם את האופן שבו נאמרה ואת ארשת פניו של הנתבע בעת שנאמרה.

202. גם לגבי הפרסום החמישי, התובעים טוענים לפגיעה בפרטיות, לצד לשון הרע. גם כאן אין בסיכומים התמקדות נפרדת ביחס לכל אחת מהעילות (לשון הרע מחד ופגיעה בפרטיות מאידך), מבחינת סכומי הכסף הנתבעים ואולי בצדק, שכן לעניין פסיקת הפיצוי, אלה קשים עד לא ניתנים להפרדה גם כאן ויש לפסוק אותם במאוחד.

203. הפגיעה בפרטיות לטענת התובעים מתבטאת בכך שנעשה שימוש בפרטים אודות מצבו של הבן (ס' 76 לסיכומים) ונדמה כי אין מחלוקת כי נעשה שימוש כזה. בסיכומי הנתבע אין התייחסות לטענה של פגיעה בפרטיות בהקשר לפרסום החמישי. השימוש הוא לא חוקי ונוגד את סעיף 9(2) לחוק, שענינו שימוש בידיעה על ענייניו הפרטיים של אדם.

204. אשר על כן, מתוך כלל השיקולים הנוגעים לגובה הפיצוי ובהם השיקולים להגדלה מחד ולהפחתה מאידך, נדמה שבפרסום הנוכחי בולטת העוצמה הקשה של תוכן הפרסום ונסיבותיו (העולים מהותית על עוצמת הלשון הרע בפרסום הראשון והשני). בהתאמה, בולט כאן במיוחד הפגם המוסרי הקשה בהתנהלות הנתבע.

205. מנגד, גם כאן קיים כוח מנוגד, שהחוזק שלו אינו בטל בשישים, המושך את הפיצוי כלפי מטה. מדובר בעובדה שכל הפרשה הסתיימה תוך זמן קצר ביותר ובהתאמה הוגבל הנזק וכי תפוצת הפרסום הייתה מעטה ביותר מלכתחילה, שכן הפניות נשלחו למחלקת הרווחה בלבד (מסקנה זו נכונה גם אם הפניות ששלח הנתבע הגיעו בסופו של דבר לידיעת יותר מגורם אחד ברשויות המדוברות).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 31859-06-16 י.ט. ואח' נ' א.צ.

206. לנוכח כלל נסיבות העניין והשיקולים הנזכרים לעיל, לרבות התחשבות בשלושת תכליות הפיצוי גם כאן, אני מעמיד את הפיצוי לשני התובעים יחד עבור הפרסום החמישי על סך של 90,000 ₪.

סוף דבר

207. אשר על כן, הנתבע ישלם לתובעים את הסכומים המצטברים הבאים, כפי שנפסק (הסכומים משוערכים להיום):

לתובעת עבור הפרסום הראשון – 30,000 ₪
לתובע עבור הפרסום השני – 30,000 ₪
לשני התובעים יחד עבור הפרסום השלישי – 15,000 ₪
לשני התובעים יחד עבור הפרסום הרביעי – 15,000 ₪
לשני התובעים יחד עבור הפרסום החמישי – 90,000 ₪
סה"כ 180,000 ₪

208. לעניין הוצאות המשפט, ישלם הנתבע לתובעים ביחס לאגרת המשפט, סכום השווה ל- 7.2% מסכומי האגרות ששילמו התובעים לבית המשפט.

209. לעניין שכר טרחת עו"ד, הרי בהתחשב בכך שהמחלוקת העיקרית הייתה על גובה הפיצוי והתביעה התקבלה על סכום חלקי ביותר (בשיעור 7.2% כאמור) והתובעים מלכתחילה ניפחו את סכום התביעה בצורה קיצונית, כל צד יישא בשכר טרחת עורך דינו.

כל הסכומים ישולמו על ידי הנתבע תוך 45 ימים מקבלת פסק הדין.

ניתן היום, י"ב אדר ב' תשע"ט, 19 מרץ 2019, בלשכתי.

יאיר דלוגין, שופט

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 31859-06-16 י.ט. ואח' נ' א.צ.